

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **IX**, Nr. **115, FEBRUARIE 2013** *Apare în ultima zi a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: O ROMÂNIE MASOCHISTĂ?

Răspunsul la această întrebare a devenit obligatoriu! ***Putem să afirmăm că aşa se văd lucrurile la o analiză cât de cât debarasată de presiunea unei doze de laşitate?***

Categoric! Ne lovim singuri cu ciocanul în însemnele bărbăţiei noastre cu o voluptate care ar face pe oricine ne-ar privi desfăşurarea vieţii mai atent, să tragă concluzii în parte greşite.

Poporul român, având în componenţa sa "fibra naţionalistă a societăţii româneşti", suferă, în fond; dacă am devenit rezistenţi la suferinţele fizice, umilinţa la care suntem supuşi cotidian, ne macină!

Poporul român este echivalent-egal cu "fibra naţionalistă"?

Din păcate, nu; restul, renunţând la eufemisme sau diplomaţie, îi declarăm "balast" **- balast în sensul rolului prezent!** Ştiţi care a fost accepţiunea iniţială a cuvântului? Balastul era un surplus de greutate aflat permanent în cala unei corăbii pentru a contracara forţa exercitată pe velatură, asigurându-i echilibrul! Se foloseau pietre, dar, dacă nu le aveai, puneai şi ceea ce astăzi numim balast.

La ce foloseşte balastul uman al societăţii româneşti de azi?

Masă inconştientă de manevră favorizând **păstrarea aparentă a unui echilibru între rafalele tot mai devastatoare ale ofensivei iudaice, şi percepţia falsă a unei normalităţi.**

Balastul uman românesc nu este în mod obligatoriu un agregat nici urât, nici murdar, nici rău mirositor; în doi ani de "muncă forţată" pe care am prestat-o ca "fiu de fascişi", în care am scos cu lopata din Lunca Teleajenului zeci sau sute de vagoane de balast, devenit chiar "specialist" în alegerea perimetrelor de exploatare, am avut o apreciere a frumuseţii acestui material, de multe ori compus din pietriş de variate şi neaşteptate culori şi forme.

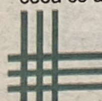
Totuşi câteodată părăseam un perimetru când apărea **"chişaiul", materii care "murdăreau" balastul, făcându-l fără valoare.**

Prea multă poezie? Poate, dar ştiţi vorba românească: "românul s-a născut poet"!

Prea mult preambul? Poate! Dar poate acesta ar fi "balsamul" vechilor noastre răni! La bătrâneţe devii mai îngăduitor cu tine şi mai necruţător cu duşmanul; ce am avut de pierdut, am pierdut demult!

continuare în pag. 2

Nicador Zelea-Codreanu

O ROMÂNIE MASOCHISTĂ?

(continuare din pag. 1)

"Chişaiul"? Da, el murdăreşte şi devalorizează segmentul de societate românească receptivă la cântecele de sirenă abuzată şi ştirbă căreia machiajul nu îi mai foloseşte la nimic, pentru că, printre altele, pute de la distanţă (folosind un text antiromânesc şi anticreştin)!

Voi trece la subiect, furnizând o informaţie care, departe de a fi ţinută "la secret", pare incredibilă prin absurditatea ei: **Masoneria este declarată "organizaţie de necesitate publică" şi este sponsorizată din bugetul de stat!!**

Bă, ori voi v-aţi idioţit, ori ne trataţi pe noi de idioţi! **O organizaţie** în care eşti primit în cadrul unui ritual cel puţin ridicol, **în care depui un jurământ: juri să execuţi ordinele organizaţiei, peste toate legile ţării tale;** juri să ignori Constituţia şi toate legile scrise şi nescrise, să îţi ignori familia, naţiunea şi tot ce nu ar corespunde intereselor organizaţiei, ***este "organizaţie de necesitate publică"!!*** Şi pentru aceştia "balastul curat" al României plăteşte impozite!! ***Ca şi când în Israel ar exista o organizaţie legionară şi ar fi sponsorizată de stat!***

Statul român, pe truda ta şi a mea, finanţează o organizaţie care declară, mai mult sau mai puţin public, că "îl doare în brici" de legile lui!

Să nu uit, apropos de relaţia dintre Israel şi Mişcarea Legionară, privind lucrurile dintr-un punct de vedere, Corneliu Zelea-Codreanu era adeptul existenţei statului Israel în speranţa deşartă că "terorizaţii" evrei din România se vor supăra pe noi şi se vor muta cu arme şi bagaje în ceea ce se credea a fi ţară a evreilor (problema palestiniană fiind, din nefericire, necunoscută de Căpitan, probabil). Pentru autenticitate voi reda lozinca (cu scuzele de rigoare: "Pentru jidani, Palestina!"

"Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate": astăzi Israelul a devenit, din ţară de refugiu clamată cu lacrimi în ochi de "bieţii evrei", centrul de comandă şi control al expansiunii mondiale iudaice.

Dar să revenim la mioarele noastre: în nota obişnuită, care nu ne mai surprinde dar ne provoacă aceeaşi nesfârşită revoltă, **"procurorul" de serviciu,** cel fără odihnă în acuzarea şi prin aceasta în insultarea poporului român, **tovarăşul Adrian Cioflâncă, ne dă lecţii de comportament,** "un sfat politicos", stabilind, pe baza unor informaţii fanteziste, pline de ură şi dispreţ la adresa poporului român, ***cine nu trebuie să fie eroii poporului nostru!*** Tovărăşia sa are dreptul să se exprime în baza libertăţilor democratice, dar **aceste libertăţi au nişte limite,** stabilite prin legi, chiar prin legea fundamentală a oricărui stat, **Constituţia. "Defăimarea poporului român" este interzisă** nu numai prin legea scrisă, prin Constituţie, ci şi prin legile nescrise ale unui minim bun simţ legat de dezvăluirea unor maladii: expunerea unor "cangrene" ale caracterului infect al oricui ar trebui păstrată în intimitatea coşmarurilor provocate de somnul raţiunii.

Cum se manifestă MASOCHISMUL ROMÂNESC instituţionalizat?

Suntem singura ţară din lume care plătim regeşte o armată de duşmani având o singură sarcină: să dovedească faptul că suntem un popor de criminali! "Institutul pentru Studierea Holocaustului din România", ale cărui studii nu au reuşit să producă nici un fel de dovezi niciodată, mai are în ajutor o cohortă de lătrători care se străduiesc să compenseze lipsa de dovezi prin următorul sistem: eu aduc ca argument minciunile tale, iar tu, la rândul tău, aduci ca argument minciunile mele.

Iată, **tov. Cioflâncă,** membru în toate comitetele, comisiile, grupurile de lucru, profesor, publicist, istoric etc., etc., toate exponente ale intereselor iudaice în România, nu va putea să fie niciodată bănuit de prostie sau de incompetenţă; aici apare deosebirea exprimată juridic prin "crimă cu premeditare". Tovărăşia sa ştie perfect ce face şi, mai bine ca noi, de ce face.

Într-un articol de două pagini din "infecţia" "22", pune în discuţie trei nume; m-am ferit să spun "trei personalităţi". **Două dintre ele sunt, categoric, eroi ai neamului românesc.**

Să începem însă cu gen. Constantin Ciocan, care dă numele şcolii din Comăneşti jud. Bacău, localitate în care s-a născut în 1913, ofiţer de jandarmi în 1936.

Conform practicii diversiunii, jandarmul Constantin Ciocan este "pus în aceeaşi oală" cu eroul maior Valeriu Carp şi cu "sfântul închisorilor" Valeriu Gafencu, declaraţi de tov. Cioflâncă "militanţi ai extremei drepte şi criminali de război".

Cu ce se ocupa Jandarmeria Română în 1936 când C. Ciocan devine ofiţer: cu vânătoarea de legionari, printre altele. Ca jandarm nu aveai cum să fii "militant al extremei drepte".

Acuzat că după 22 iunie 1941 (intrarea României în războiul anti-bolşevic), ar fi comandat "plutoane de execuţie" ale unor persoane condamnate la moarte de "curtea marţială", făcea parte din "fişa postului"! Că persoanele (cinci) respective erau evrei, nu face decât să întărească informaţiile conform cărora sabotajele şi spionajul în spatele frontului românesc anti-sovietic erau opera unor grupuri de evrei mai mari sau mai mici, care cădeau sub incidenţa legilor războiului, general aplicate şi general acceptate.

Aprecierile tov. Cioflâncă referitor la faptul că ar fi practicat "execuţii cu cruzime", dezvăluindu-şi caracterul criminal, nu ne miră. Ne miră asocierea celor trei nume, într-o diversiune, cum aminteam, care ne jigneşte profund: suntem trataţi ca fiind idioţi incurabili. Tot ce relatez sunt scrise de tov. Cioflâncă cu mânuţa dumnealui. Mai scrie că după război C. Ciocan a fost judecat de "tribunalul poporului" care are în vedere "un şir de atrocităţi în care zeci de mii de oameni, în special evrei, au fost executaţi sumar, fără decizii în justiţie."

Tov. Cioflâncă, de ce nu "sute de mii", de ce nu "milioane" au fost "executaţi sumar"? Ce vă costă un zero în plus în capul românilor? Oricum, dovezi nu există decât, poate, pentru cei cinci evrei amintiţi mai sus. Cine este idiotul?

Judecat după război, cum spuneam, este condamnat la trei ani închisoare (?!?) şi ajunge bine mersi general după 1990!!

Cine este idiotul? **Păi Radu Demetrescu Gyr, pentru poezia "Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane", este condamnat la moarte, şi C. Ciocan, responsabil, alături de alţii, de "zeci de mii de asasinate sumare", la trei ani detenţie?!** Aţi uitat de Fănică Merişescu-Bolintineanu, unchi al fotbalistului Dinu de la Dinamo, care a făcut **zeci de ani de puşcărie pentru că a dat "un şut în spate" unui evreu în timpul războiului?!** Răspunsul la întrebarea cu "idiotul" rămâne în suspensie!

Să trecem la maiorul VALERIU CARP, erou al neamului românesc, mort pe front în primăvara lui 1944.

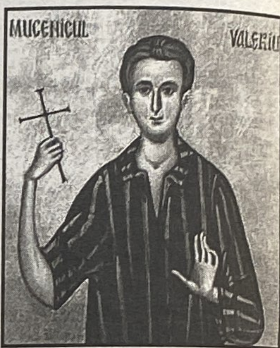
Comandant al Batalionului 3 din cadrul Regimentului 16, Divizia 7, Armata a III-a, una din cele două (a treia şi a patra) participante la "retragerea" dezastruoasă din Basarabia cedată a anului 1940, "***maiorul Carp*** *a ocupat poziţie de apărare şi* ***a oprit înaintarea trupelor sovietice şi a bandelor teroriste.*** *Capii bandelor sunt capturaţi de români şi împuşcaţi pe loc. Înarmate în secret de sovietici, în iunie 1940, la cedarea Basarabiei,* ***aceste bande de terorişti evrei sunt responsabile de genocid al Armatei Române".*** Atenţie: **au fost asasinaţi** din Armata a III-a 53 de ofiţeri, 43 subofiţeri, 12.708 soldaţi, iar din Armata a IV-a 299 de ofiţeri, 227 subofiţeri şi 29.262 soldaţi. **Total 41.970 de soldaţi** etc., etc. Citez: "*totul a fost posibil, în primul rând, datorită faptelor prezentate, pregătite şi regizate de populaţia minoritară dintre Prut şi Nistru*" - **închei citatul din "*Românii în arhivele Kremlinului*"** de marele istoric **Gheorghe Buzatu,** pagina de "bilanţ contabil" 230! (ediţia a II-a). **Maiorul Valeriu Carp,** spre deosebire de marea majoritate a militarilor români, **nu a acceptat condiţiile retragerii care condamnau la moarte armata staţionară în Basarabia.** Minciuna că ar fi avut confruntări cu ruşii nu rezistă; faptul că nu s-a lăsat măcelărit de bandele de evrei isterizaţi îl transformă, în viziunea tov. Cioflâncă, în "criminal de război". Dacă nu murea eroic pe 11 aprilie 1944 în luptele de la Paşcani, probabil era condamnat la moarte după 23 august, ca şi criminal de război! Dumnezeu să-l odihnească! Iar pe tov. Cioflâncă să-l bată Dumnezeu! Era să uit: Valeriu Carp nu a fost legionar! Iar dacă a fost "simpatizant" (după cum "ne învaţă" tov. Cioflâncă), care român nu era "simpatizant legionar"? "Îi numărai pe degete"!

Şi acum despre VALERIU GAFENCU, supranumit "sfântul închisorilor".

Tov. Cioflâncă îşi începe vorbirea aşa: "Valeriu Gafencu este o figură controversată, adulată de unii, contestată de alţii". "Ciii vorbeeeşti"! Contestată de cine, că taci mâlc! De cine contestată, tovarăşe?

"Deţinut politic, fost <<frate de cruce>> în liceu, "şef politic al tineretului legionar din Iaşi. *A participat la rebeliunea legionară. Condamnat de regimul Antonescu pentru că a participat la rebeliune, închis şi după căderea lui Antonescu, moare după 12 ani de detenţie, răpus de regimul concentraţionar iudeo-comunist."*

Să ne întrebăm ce crime a făcut "fratele de cruce" la rebeliunea din ianuarie 1941 la Iaşi? Păi rebeliunea a fost la Bucureşti şi tânărul Valeriu Gafencu a fost arestat şi condamnat la 25 de ani "detenţie grea" pentru apartenenţa la o idee, nici măcar la un partid politic.

Tribunalele militare au condamnat "fraţi de cruce" în pantaloni scurţi, aproape copii, şi eleve de 15 ani, la 25 de ani muncă silnică!

Valeriu Gafencu a murit în detenţie la închisoarea de la Târgu-Ocna şi Consiliul Local l-a declarat cetăţean de onoare al oraşului, după căderea (??) comunismului şi luarea noastră în proprietate de către forţele iudaice.

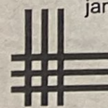
Tov. Cioflâncă remarcă: "seninătatea cu care şi-a trăit suferinţa a lăsat o bună amintire în rândul celorlalţi deţinuţi şi chiar a gardienilor". Oare numai atât i-a determinat pe cei cu care a venit în contact să îl declare "sfântul închisorilor"? Gafencu, printre multe alte gesturi de mare nobleţe, îi dă medicamentul care îl putea salva de la moarte, evreului creştinat Wurmbrandt care reuşeşte să supravieţuiască.

În altă parte şi altcândva evreul Steinhardt, tot în închisorile comuniste, este salvat de "bestiile de legionari" de la moarte prin inaniţie, atunci când fiecare înghiţitură avea o valoare nemăsurată; Steinhardt, cutremurat de gestul legionarilor cu care era închis, se creştinează în închisoare şi mai târziu se călugăreşte.

Tov. Cioflâncă crede că îi micşorează meritele lui Valeriu Gafencu când ne spune: "gesturile de întrajutorare erau frecvente în lumea închisorilor, fiind declanşate de diverse resorturi – grija creştinească pentru celălalt, convingeri umanitare, ideea legionară a sacrificiului, camaraderia, empatia, simţul datoriei profesionale – sau uneori toate la un loc" - închei citatul. Vrea să sublinieze că acest comportament altruist era comun legionarilor în închisori, deci Valeriu Gafencu nu era o excepţie. Veţi fi penalizat cu 10% pe trei luni pentru prostie! **Nu aţi reuşit decât să evidenţiaţi marile calităţi morale ale legionarilor,** care intraseră în închisori cu acest gen de educaţie şi comportament! Atenţie: Nicolae Steinhardt de care aminteam i-a atribuit acest supranume şi nu pentru că tovărăşia voastră îi atribuiţi faptul că "în închisoare a trăit o criză mistică"! Păi dacă acest comportament este atribuit chiar de tovărăşia voastră tuturor legionarilor în citatul de mai sus, înseamnă că ***toţi "au trăit o criză mistică"; chiar şi gardienii?!***

Am lăsat intenţionat la sfârşit explicaţia pentru absenţa din articolul meu a "argumentelor" în sensul de dovezi prezentate de tov. Cioflâncă pentru marile "crime de război" comise de maiorul Valeriu Carp,

(continuare în pag. 8)

Suntem amenințați cu dezintegrarea țării, cu distrugerea valorilor tradiționale românești, ***cu transformarea în sclavi pe pământul strămoşesc udat cu sângele atâtor eroi.***

Problemele societății de azi nu sunt noi. Sunt aceleaşi cu cele din perioada interbelică: politicianism vânzător de țară, hoție la toate nivelele, sărăcie, corupție generalizată, mizerie morală, dominație evreiască.

De aceea noi, un grup de legionari confirmați de elita supraviețuitoare a Căpitanului, constituită în Senat Legionar, şi **având în frunte pe Nicador Zelea-Codreanu, nepot al Căpitanului**, AM PORNIT SĂ REFACEM MIŞCAREA LEGIONARĂ.

Azi însă, spre deosebire de perioada interbelică, oamenii sunt indiferenți față de propria soartă şi de viitorul copiilor lor. ***Mai sunt puțini, poate 1%, răspândiți în toată țara, care nu vor să se resemneze. Pe aceştia îi aşteptăm să ni se alăture!***

Pentru a facilita legătura cu ei scoatem lunar ziarul "*Cuvântul Legionar*" pe care îl distribuim prin țară, avem un site şi relații cu publicul (permanent la telefon şi prin e-mail şi în fiecare vineri la sediul nostru).

***

APEL LA DEMNITATE

Mişcarea Legionară descendentă directă şi unică din "părinții fondatori" în frunte cu eroul național şi martir al neamului românesc Corneliu Zelea Codreanu, **este alături de domniile voastre, membri ai Consiliului orăşenesc TÂRGU OCNA!**

O țară întreagă este cu ochii ațintiți asupra domniilor voastre şi aşteaptă cu mari speranțe şi încredere, să vă demonstrați curajul, bărbăția şi iubirea de Neam.

Tovarăşii care vă somează să retrageți titlul nobil şi bine meritat de ***cetățean de onoare*** acordat martirului lui Hristos VALERIU GAFENCU, **nu au nici un drept în țara românească.**

Somația este un abuz care face parte din arsenalul utilizat de evreime împotriva român de un secol şi mai bine, concretizat întâi prin genocidul Mişcării Legionare, apoi, după 1944, generalizat, producând în 20 de ani 500.000 de victime, printre care martirul Valeriu Gafencu.

Nu vă fie frică, avem un aliat puternic, pe Dumnezeu şi pe Iisus Hristos! Duşmanii lui Dumnezeu nu vor reuşi niciodată să ne învingă!

Pentru Mişcare semnează

Nicador Zelea Codreanu

***

EXPLOZIE LA ACADEMIA ROMÂNĂ!

Ce explozie, domnule? Unde explozie, domnule? Sunt morți şi răniți?

Pe scurt mai întâi şi detaliat după: "*Sub cupola Academiei Române*" (atenție), *în aula mare* (ca jignirea să fie cât mai mare), *pe 14 februarie* ***prof. VLADIMIR ILIESCU*** *a lansat volumul II din* ***"Enciclopedia regimului comunist din România"*** (profesor la Universitatea Aachen (Germania).

Până aici totul în regulă! **Dar "în fața plenului Academiei,** *a conducerii acestui înalt for ştiințific, un profesor inițiat din Germania* ***comunică o mare descoperire ştiințifică: în România nu a existat holocaust!*** " - închei citatul din scrisoarea deschisă adresată preşedintelui Academiei, prof. dr. Ionel Haiduc.

Bomba este cu efect întârziat, nu ştim cât de întârziat căci, oricum, scriu articolul pe 20 februarie, deci după şase zile; prof. docent Ionel Haiduc încă este preşedinte, şi participanții la "lansarea" cu pricina sunt încă membri ai Academiei?? Şi "banditul" prof. Vladimir Iliescu este "bine mersi?"

Bineînțeles că la ştirea unei explozii, primul gând va fi la victime, cu o denumire generică "morți şi răniți"; victime în acest sens nu există decât la figurat, ca şi titlul articolului. Aici se disting două tabere: în una românii - în speță academicienii, şi în cealaltă tabăra cenzorii - evrei, bineînțeles.

După cum precizam, bomba este cu efect întârziat pentru academicieni. Şi iată cum îşi va produce efectul: se va încerca pe toate căile discreditarea acestora, căutându-se compromiterea a cât mai mulți printr-o analiză mai atentă şi mai subiectivă a trecutului comunist - treabă mai grea, dar "Sionul" are răbdare şi mijloace. Răzbunarea iudaică nu cunoaşte termene de prescripție până la a şaptea generație.

Am vorbit de "răniți", dintre care unii se fac bine şi alții "dau colțul". Morți există? Tot la figurat, da! În primul rând **moare ideea că oricâte sfori ar trage "cenzorii"** în sensul unei selecții care să poată promova slugile iudaismului peste tot şi în toate, slugile rămân slugi, te trădează când nici nu visezi. Alții, ca în cazul de față, ori au mai păstrat o fărâmă de demnitate, ori s-au asociat la "aplauze prelungite", din spirit gregar!

Unde o să ajungem, dragi conaționali, cu îngăduința? Subsemnatul mă declar indignat de afirmațiile d-lui prof. Iliescu de Aachen! Ce este aceasta? Nu am îndrăznit să spun "nenorocitul", acesta vrea să schimbe denumirea din holocaust, în ce?

Bine, şi de ce musai "holocaust"? M-am gândit că denumirea a adus Israelului 180 de miliarde de euro despăgubiri.

Eu, ca un prost, trăiam cu impresia că ce ştim despre holocaustul din Germania nu se potriveşte "de nici o culoare" cu ce ştim **despre țara de refugiu, de tranzit spre libertate şi salvare care a fost România** din 1933 până la terminarea războiului!

Adică cum din 1933? Păi, ştiți bine - cine trebuie să ştie - că I. Gh. Duca în "Acordul" cu "Finaly" prevede azil pentru 300.000 de evrei (cifră neatinsă, probabil) fugind din țara cancelarului Adolf Hitler. Mai departe, apropos de "Dulcea Românie", lucrurile sunt cunoscute. ***Să înțelegem că dacă îi spunem, de exemplu, "genocid", Israelul nu mai poate pretinde despăgubiri?***

Citez iarăşi: *"Cu mai puțin de un deceniu în urmă, la Bucureşti a fost adoptat <<Raportul Wiesel>> care condamnă oficial holocaustul din România"* - închei citatul. **Bine, la Bucureşti cine a adoptat "Raportul Wiesel"? Cine a hotărât? A fost o consultare publică, sau a hotărât cineva? Hotărâre guvernamentală de urgență?**

Eu nu neg holocaustul de frica puşcăriei **şi dacă eu nu îl neg, înseamnă că a fost?** În cazul acesta devin din ce în ce mai conştient de importanța mea!

Bineînțeles că primele reacții apar imediat. Excelența sa dl. Liviu Beriş, supraviețuitor al holocaustului din România (de acum H.D.R.) şi preşedinte al "*Asociației Evreilor din România, victime ale Holocaustului*" (A.E.R.V.H.), adresează o scrisoare de protest d-lui prof. dr. Ionel Haiduc, preşedintele Academiei Române. Nu voi transcrie scrisoarea în întregime, dar voi extrage ideile principale, pline de miez.

Cineva, nu spune cine, filmează şedința Academiei şi a doua zi ajunge la dl. preşedinte A.E.R.V.H. Ați băgat de seamă, desigur, că orice manifestație publică este monitorizată şi imediat **diverse organizații evreieşti protestează atât de energic** încât oficialitățile româneşti se simt obligate să ia măsuri pentru a da satisfacție reclamanților.

Primul lucru care îl şochează pe domnia sa: "***aplauze prelungite*** *care au marcat încheierea expunerii şi lipsa oricărei obiecții la comunicare au evidențiat acordul depus al asistenței*" **Deja aici eu dau vina tot pe "evrei": i-au învățat pe intelectualii români, floarea, când se vorbeşte de evrei, să bată nebuneşte din palme - "reflex condiționat"!** Tot aşa "au bătut", dacă nu "mai dihai", când cumătrul Wiesel, tot cu aceeaşi audiență, a răcnit "*Ați ucis, ați ucis, ați ucis!!*" (adică românii, neam de criminali)! Voi reveni apropos de "neam de criminali"

(continuare în pag. 7)

Nicador Zelea- Codreanu

CE ESTE ŞI CE *NU* ESTE MIŞCAREA LEGIONARĂ

Anul trecut un camarad din nordul ţării ne-a propus să organizăm o **grupare clandestină sub egidă legionară care să-i pedepsească pe cei care comit diverse infracţiuni dar rămân nesancţionaţi de lege** (poliţişti care-i favorizează pe infractori, magistraţi incorecţi, funcţionari corupţi din administraţie, afacerişti veroşi, politicieni etc.).

Gruparea, de tip paramilitar, ar fi trebuit să aplice în secret "corecţii" sub formă de bătăi, distrugeri de bunuri etc., **intimidând** pe infractori dar şi pe cei care ar fi fost dispuşi să le urmeze exemplul.

Camaradul **justifica** necesitatea creării echipelor "de pedepsire" prin înfăptuirea unor **acte de justiţie şi ridicarea moralului românilor** scârbiţi de nedreptăţi şi mobilizarea lor să-şi apere drepturile, să nu se mai lase "călcaţi în picioare". Argumentul "forte" era că astfel Mişcarea va câştiga un mare număr de adepţi în toată ţara!

Camaradul respectiv, om matur, intelectual cu diplomă, a citit multe cărţi legionare. Dar... nu le-a "asimilat"! **Cazul nu este singular**; am mai auzit membri ai Mişcării (atenţie: membri, nu legionari) exprimând păreri similare (*"oamenii trebuie să ne ştie de frică", "trebuie să ne impunem cu forţa"* etc.).

I-am explicat de ce asemenea activitate **contravine flagrant principiilor legionare.** M-a asigurat că a înţeles. Anul acesta însă **a reluat** propunerea, motivând că insistau şi alte persoane din oraşul lui. Mirată de neînţelegerea unei chestiuni pe care o socoteam elementară, l-am întrebat *de ce respectivii nu-şi fac gruparea de bătăuşi pe cont propriu? De ce vor musai sub egidă legionară?* Răspunsul a fost "dezarmant": ***pentru a avea prestanţă şi credibilitate!***

Nu e prima oară când cineva încearcă folosirea renumelui Mişcării ca paravan pentru acţiuni dubioase. A rezistat însă de-a lungul timpului pentru că a fost făurit de o întreagă generaţie de români care au plătit cu propriile vieţi. **Mii de vieţi!**

De aceea nu există posibilitatea de a schimba o iotă din doctrina legionară, **cimentată cu sânge pentru totdeauna. Nu există "inovaţii", "adaptări" în privinţa principiilor.** Cine "alege" din doctrină doar ce-i convine, nu este legionar. Oricâte cămăşi verzi şi-ar pune, una peste alta...

Şi astfel a luat naştere articolul de faţă: **poate că şi alţii aşteaptă ca legionarii "să facă ordine" pe deasupra legilor.**

Prietenii şi mai ales cei care vor să fie legionari trebuie lămuriţi DE CE spargerea geamurilor şi a capetelor NU face parte dintre metodele de luptă ale Mişcării.

Scrierile Căpitanului constituie *"evanghelia legionară"*, conţin în esenţa lor adevăruri eterne. De aceea voi cita mereu din ele şi din cartea *"Stilul legionar de luptă"*, o analiză extraordinară făcută de comandantul legionar Papanace, unul dintre colaboratorii apropiaţi ai Căpitanului.

Unii mă vor acuza, poate, că "vorbesc în citate". Dar nu se poate altfel întrucât **expunerea mea nu se bazează pe păreri personale,** ci exclusiv pe DOCTRINĂ.

Problemele societăţii româneşti contemporane sunt aceleaşi cu cele din perioada interbelică: politicianism vânzător de ţară, hoţie la toate nivelele, corupţie generalizată, sărăcie, mizerie morală, dominaţie evreiască.

Marea diferenţă între "ieri" şi "azi" constă în faptul că acum asistăm pasivi la distrugerea noastră ca popor, în timp ce tineretul din perioada interbelică încercau să schimbe starea de lucruri.

Ameninţaţi cu distrugerea valorilor tradiţionale (familie, şcoală, armată, proprietate, religie etc.), cu pericolul transformării în masă de sclavi ai intereselor străine, **au reacţionat energic. Aşa cum s-au priceput.** În vremea Mişcării Studenţeşti din 1922 tineretul naţionalist smulgea şepcile roşii ale studenţilor comunişti şi le dădea foc, împiedica deschiderea anului de studiu fără slujbă religioasă, îi gonea de pe scena Teatrului Naţional pe actorii evrei care îşi băteau joc de istoria şi cultura românilor etc.

Atenţie, însă: aceasta se făcea la lumina zilei, pe faţă, **nu pe furiş.** Şi nici nu s-a creat o organizaţie clandestină în acest scop. Oamenii îşi asumau bătăile primite de la jandarmi, amenzile, procesele, închisoarea.

S-a ajuns chiar la ideea împuşcării bancherilor şi politicienilor răspunzători de dezastrul ţării, ca să rămână "exemplu de străşnicie în istorie" (aşa-zisul "complot studenţesc" din 1923, având printre participanţi pe însuşi Corneliu Zelea-Codreanu, Căpitanul de mai târziu). Dar, aşa cum avea să observe chiar el, în această încleştare de forţe luptătorii urmau să fie **măcinaţi şi striviţi.** Ei, înfruntând vinovaţii, se trezeau **implicit în dispută cu întregul aparat de stat:** jandarmi, poliţie, armată, prefecţi. Soarta românilor nu avea să se îmbunătăţească.

DE ACEEA A LUAT NAŞTERE LEGIUNEA. Iar metodele de luptă s-au schimbat radical.

"Ne însuşim manifestaţiile din trecut, nu negăm a fi fost ale noastre, nu ne este ruşine de ele, dar timpul lor a trecut. **Va trebui să pornim cu toţii la o mare organizare** care va aduce biruinţa." ("Pentru legionari")

Cheia rezolvării marilor probleme româneşti era organizarea şi **educarea** tineretului, adică a celor ce aveau să devină magistraţii de mâne, profesorii de mâine, politicienii de mâine etc. – într-un cuvânt, **conducătorii "de mâine" ai ţării!**

Nu putem să facem abstracţie de experienţa unei generaţii şi să "inventăm roata". **Situaţia** de azi fiind **aceeaşi** cu cea de atunci, **soluţia** nu poate fi decât **aceeaşi!** Ea a fost găsită şi verificată. Trebuie doar s-o aplicăm şi noi. **Să reluăm firul istoriei întrerupt prin asasinarea Căpitanului şi a elitei sale!**

Drumul este anevoios, dar SINGURUL de urmat. Nu există viaţă fără risc şi nici biruinţă fără jertfă!

Ilegalităţile nu pot fi corectate prin alte ilegalităţi, şi nici infracţiunile prin alte infracţiuni:

"Învăţaţi pe copii voştri să nu întrebuinţeze **mişelia** nici în contra prietenului şi nici în contra celui mai mare duşman al lor. Căci nu vor învinge, ci **vor fi mai mult decât învinşi, vor fi striviţi.**

Nici în contra mişelului şi a armelor lui mişeleşti să nu întrebuinţeze mişelia, pentru că, de vor învinge, **nu va fi decât un schimb de persoane, mişelia va rămâne neschimbată.** Mişelia învinsului va fi înlocuită cu mişelia învingătorului: în esenţă aceeaşi mişelie va stăpâni peste lume.

Întunericul mişeliei din lume nu poate fi alungat prin ALT întuneric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter şi onoare." ("Pentru legionari").

Cea mai importantă deviză, definitorie pentru legionari, este: "Decât să învingi printr-o infamie, **mai bine să cazi** luptând pe drumul onoarei". Deci nu lipsă de combativitate, nu defetism, ci LUPTĂ, DAR DREAPTĂ. **Or, aplicarea pe ascuns de "corecţii fizice"**, cum cred unii, **nu înseamnă luptă dreaptă** şi nu e deloc o dovadă de onoare. A se năpusti mai mulţi, înarmaţi cu bâte, noaptea, asupra unui om, fie el cât de vinovat, nu înseamnă **eroism.** Şi nici distrugerea bunurilor personale, fie ele câştigate ilicit, nu este în viziunea legionară. Căpitanul preconiza confiscarea de către stat – subliniez: de către stat - a averilor dobândite din spolierea sau trădarea ţării. Nu distrugerea lor şi nici distribuirea către alţii aşa cum făceau haiducii. Cerea în Parlamentul ţării JUDECAREA şi pedepsirea LEGALĂ a jefuitorilor banului public. Nu atacarea lor cu ciomegele sau cuţitele pe la spate.

"Curăţenia sufletească este esenţială pentru Căpitan, ca şi în religia creştină. ***<<Ce-i foloseşte unui om dacă cucereşte întreaga lume, dar îşi pierde sufletul?>>*** Sufletul legionar este cel al eroului: mare, dintr-o bucată, aspru şi totuşi naiv, care nu concepe să facă rău, dar este capabil de a-l înţelege, pentru a-l preveni" ("Stilul legionar de luptă").

Chiar când autorităţile aveau să facă uz de forţă contra manifestărilor paşnice şi legale ale legionarilor (tabere de muncă voluntară, conferinţe, marşuri, participarea la alegeri etc.), **aceştia nu reacţionau violent. *"ECHIPA MORŢII"*** s-a constituit tocmai din acest motiv: membrii ei erau dispuşi **SĂ MOARĂ pentru idealul legionar,** NU SĂ OMOARE. Era o echipă care a străbătut ţara în marşuri şi cântece, făcând propagandă Mişcării, cei mai mulţi membri ai ei fiind **răniţi grav** de jandarmi. "Ea însemnează hotărârea acestui tineret de a primi moartea. Hotărârea lui de a merge înainte, trecând prin moarte. (...) La Tg. Jiu, la Turnu Severin, la Bozovici sunt urmăriţi şi atacaţi de poliţie şi jandarmi. **Ei se aşează în genunchi în faţa revolverelor, cu piepturile deschise**, acoperind roţile maşinii. La Oraviţa sunt aşteptaţi cu mitraliere la marginea oraşului şi arestaţi. După o zi, procurorul Popovici le dă drumul, negăsindu-le nici o vină. Pentru că ei nu fac nimic, nu vorbesc nimic, nu ţin întruniri. Merg şi cântă. Atât." ("Pentru legionari").

Deviza legionară: **"Nu promitem să-ţi facem ţie ceva, ci promitem să muncim, să luptăm pentru ţara noastră"** ("Cărticica şefului de cuib") îi **îndepărtează pe oportunişti** şi îi apropie pe toţi ceilalţi, pentru că reprezintă **garanţia morală** a dezinteresării materiale în luptă, a corectitudinii şi dreptăţii care însufleţesc pe legionari.

De aceea **nu oricine** poate deveni legionar, **oricâtă educaţie i s-ar face,** ci numai cei cu o anumită structură sufletească. Şi **nimeni nu este legionar "pe viaţă",** ci doar atâta timp cât se conformează NORMELOR de conduită legionară. **De exemplu,** Gheorghe Beza, ajuns până la gradul de **comandant** legionar, a fost **exclus** din Mişcare pentru **mişelie.** Pur şi simplu! (Circulara din 25 febr. 1936). **Chiar organizaţii întregi la nivel local:** Frăţia de Cruce şi garnizoana sectorului III Bucureşti, organizaţiile judeţene Vaslui, Roman şi Bălţi, au fost **desfiinţate** pentru comportament nelegionar! (Circularele din 25 sept. 1934 şi din 4 iulie 1937).

Împuşcarea lui Duca şi a lui Stelescu, ambele pedepsind trădarea (de Neam, respectiv de camaraderie), au fost **acte individuale, nu la nivel de organizaţie,** aşa cum s-a dovedit în ambele procese. Conducerea legionară nu a avut cunoştinţă de acestea decât după ce s-au produs.

"Orice organizaţie omenească, orice grupare politică sau de orice natură, are oameni cuminţi, care trec filosofând peste toate aceste trecătoare bruscări, ingerinţe, provocări, injustiţii, dar **mai are şi nebuni,** care nu ştiu filosofie şi **care reacţionează cum îi taie capul"** (Corneliu Zelea-Codreanu).

În plus, **făptaşii s-au predat de bunăvoie** justiţiei, recunoscându-şi vina şi ispăşind-o – cazuri unice în istorie!

Pentru asta au rămas legionarii celebri: pentru ASUMAREA responsabilităţii!

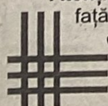
Marea diferenţă dintre împuşcarea lui Duca (sau a lui Stelescu) şi asasinarea lui Iorga şi a deţinuţilor politici de la Jilava constă în faptul că ***Nicadorii* şi *Decemvirii* şi-au recunoscut legionăreşte fapta, în vreme ce criminalii simişti, nu!** Ce altceva decât mişelie a fost împuşcarea deţinuţilor? Erau în custodia statului "naţional-legionar", urmau să fie judecaţi şi pedepsiţi! (Dar printre ei era şi Moruzov, şeful Serviciului Secret, şi avea să vorbească la anchetă. Astfel ar fi aflat toţi că noul şef legionar fusese agentul lui şi că distruseseră împreună Legiunea Căpitanului asasinat... Şi cum nu putea fi împuşcat numai Moruzov, au fost toţi. Adevărul avea totuşi să se afle. Deşi peste ani de zile....). Lui Iorga n-au avut curajul să-i intenteze proces, pentru a nu scandaliza opinia publică. Dar au avut mişelia să-l împuşte!

De altfel, am mai auzit părerea: ***"Dacă ar fi împuşcaţi câţiva, restul se vor speria".***

Numai că legionarul judecă toate situaţiile întâi **prin prisma Bisericii, apoi a neamului românesc.** Se întreabă întotdeauna dacă acţiunea pe care urmează s-o întreprindă este plăcută lui Dumnezeu. Deci... este plăcută crima lui Dumnezeu?!

În tot cazul, trebuie să-şi asume răspunderea. În faţa justiţiei. Cine ia ca model Nicadorii şi Decemvirii este obligat să le urmeze exemplul în totalitate, adică să răspundă pentru faptă, nu să se ascundă după comiterea ei. Altfel intră în categoria teroriştilor, nicidecum a legionarilor.

Violenţele n-au fost o metodă, ci "accidente" inerente firii omeneşti. Tocmai pentru păstrarea liniei legionare la înălţimea

coordonatelor fixate şi pentru corectarea greşelilor, Căpitanul a instituit un *Serviciu Legionar de Judecată*, sub conducerea unui **preot** legionar, Ionescu-Duminică:

"Voiesc prin aceasta să fac tuturor legionarilor educaţie în sensul de a şti, atunci **când greşesc sau se abat de la linia legionară**, să-şi recunoască greşeala, **să plătească prin pedeapsă**. Legionarul va trebui să spună: <<Am greşit, dar am plătit. Nu sunt dator nimănui cu nimic>>.Nu e nimeni pierdut când primeşte o pedeapsă; **suntem cu toţii pierduţi atunci când închidem ochii la greşelile legionarilor**, pentru că ne sfărmăm linia de viaţă legionară, legile noastre, în virtutea cărora trăim ca legionari în lume." ("Circulări şi manifeste" - "Pedeapsa legionară").

"Ne trebuie omul corect. *Corect din toate punctele de vedere, în raport cu ţara sa, în raport cu Dumnezeu*. **Există în lume om şiret**, om pezevenghi, om secătură, om şmecher, om canalie. **Ardeţi în focul cel mai mistuitor amintirea acestor oameni! Un legionar nu poate fi aşa.** În aşa fel să se poarte legionarii încât să apară o formulă publică: Este corect ca un legionar." (Circulara din 20 iulie 1935); "**Legionarul** înţelege să-şi asume întreaga răspundere a faptelor şi credinţelor lui,, şi **scuipă în ochi pe laşii, oricare ar fi, care se ascund în dosul anonimatului**." (Circulara din 16 dec. 1936).

Deci, dacă legionarul are obligaţia de a nu se ascunde în dosul anonimatului, **cum s-ar putea cineva gândi la o grupare clandestină şi legionară în acelaşi timp?!**

"Spiritul conspirativ nu l-a avut Căpitanul nici în momentele critice pentru Mişcare: organic avea aversiune faţă de acest spirit care presupune un mediu de întuneric şi nu de lumină. Noi lucrăm la lumina zilei şi tot ce avem de spus, spunem în gura mare." (C. Papanace – "Stilul legionar de luptă").

Duşmanii Mişcării au susţinut că ar fi conspirativă pentru ca s-o prigonească. Toate procesele din epocă au dovedit însă contrariul.

Atentatele cu bombe aparţin **"perioadei Sima"** (din vremea când elita şi Căpitanul erau închişi şi omul de legătură în teren, Sima, dădea propriile ordine anarhiste, minţind că acestea erau dispoziţiile Comandamentului; executanţii au fost în special legionari obscuri din Banat, insuficient formaţi... Dar, conform principiilor Mişcării, s-au descalificat singuri ca legionari: şi cel care a dat ordinul, şi cei care l-au executat). **Însă nu aceste atentate stupide l-au propulsat la putere!** Au servit doar ca **pretext** pentru masacrul antilegionar şi **decimarea elitei** conducătoare.

Iar menţinerea **la guvernare** a fost de domeniul ridicolului ca timp tocmai din cauza faptului că **"s-a făcut dreptate" pe cont propriu, pe lângă şi pe deasupra legilor.**

Clandestinitatea a fost apanajul **epigonului** Căpitanului: se deghiza, una spunea şi alta făcea, minţea, colabora cu diverse servicii secrete (întâi cu cel român, iar după război cu cel englez şi cu cel american), organiza acte teroriste etc. Lui îi "datorăm" opereta bufă a loviturii de stat cu petarde şi imaginea legionarului cu pistol la brâu.

Crezul legionar s-a impus însă prin puterea exemplului, prin jertfă personală, prin onoare, prin cântec, prin tabere voluntare de muncă, Nu prin violenţe. Şi nici prin "culisele" politicii. Legionarul dispreţuieşte îndemnul "Fă-te frate cu dracul până treci puntea", pentru că n-o vei trece, ci vei fi aruncat în apă! "Secretul" succesului în mase a fost **contrastul** izbitor dintre legionari şi celelalte partide. De aceea Mişcarea, în ciuda puternicilor şi perfizilor adversari, a câştigat locul III pe ţară la ultimele alegeri dinaintea instaurării dictaturii regale.

O parte din acest capital moral adunat cu trudă şi jertfă, în ani de zile, a fost risipit prin actele iresponsabile ale unor noi veniţi în Mişcare după moartea Fondatorului şi a elitei, care **şi-au spus abuziv "legionari" fără a prelua şi spiritualitatea.** Ecoul lor reverberează prin timp, amplificat, transmiţându-se sub forma cunoscută cu numele de **"simism"**. Acesta uzează de tot soiul de justificări puerile pentru a nu respecta principiile care nu îi convin sau pe care nu le poate înţelege (politica nu e un scop în sine, ci un mijloc, compromisurile nu pot face parte sub nici o formă din arsenalul cuiva care se pretinde a fi legionar, de asemenea intriga, calomnia, minciuna etc.). **Pentru omul zilelor noastre**, deformat de toate curentele de

Cruce vie formată din legionari în marş

opinie dizolvante, **"modelul" simist** este, din păcate, **mult mai uşor de înţeles şi de aplicat**. Nu trebuie nici un efort să devii altul, un erou, aşa cum cere Căpitanul.

- "Cum, nu sunteţi voi ăia cu crucea într-o mână şi pistolul în cealaltă?"

NU, domnilor! Aşa v-au împuiat capul duşmanii. În mod surprinzător poate, pentru unii, **ARSENALUL LEGIONAR** nu este compus din bâte, ţepuşe, ciomege, cuţite, lanţuri, petarde, pistoale, mitraliere, bombe. Ci este de natură spirituală:

- trăirea (*concordanţa între vorbă şi faptă*)

- sinceritatea (în ea stă şi adevăratul sentiment de *răspundere*, care nu este formal şi exterior faţă de legi, ci porneşte din conştiinţă, iar răspunderea garantează disciplina şi ierarhie şi cimentează unitatea terenului de luptă)

- concepţia radicală - adică *fără compromisuri*

- contrastul (aşa cum lumina nu poate fi pusă sub obroc, contrastul nu poate fi oprit: *în faţa adversarului ţipă austeritatea, în faţa hoţiei - cinstea, în faţa lenei - munca,* ***în faţa mişeliei - corectitudinea faţă de adversar*** *etc.)*

- împăcarea cu moartea (ideea morţii este strâns legată de *credinţa în Dumnezeu*; în nemurire; înseamnă subpreţuirea celor pământeşti; omul împăcat cu moartea este ***omul cel mai liber:*** **nimic nu-l poate constrânge)**

- jertfa (în forma jertfei forţa se conservă pentru milenii: de exemplu, ***sfinţii şi martirii duc linia superioară a Bisericii, chiar când prelaţii păcătoşi au pângărit altarul***)

- răbdarea (*eroismul răbdării* de a nu da bătălia când vrea adversarul)

- autodepăşirea (emulaţia)

- dragostea (dragostea creştină se oglindeşte în obligativitatea legionarului de a fi corect faţă de adversar)

- lumina (adversarii subterani care lucrează în umbră pot fi intimidaţi, paralizaţi şi învinşi dacă îi identifici, îi denunţi şi îi scoţi la lumină; aşa a procedat Căpitanul cu străinii exploatatori)

- pilda - pătrunderea directă în sufletul omului, fără alambicări intelectuale, fiindcă numai în pilde poate reda trăirea

- simplitatea (sănătatea morală)

- corectitudinea - ţinuta corectă şi distinsă sub toate raporturile - o armă cu care legionarul poate să-şi impună credinţa: "este corect ca un legionar"

- cântecul - metoda cea mai directă şi mai pătrunzătoare în inima omului; dacă nu poţi cânta, înseamnă că eşti încovoiat de îndoieli, îţi lipsesc *sănătatea şi credinţa* şi nici nu îi poţi *însufleţi* pe alţii.

"Strigaţi în toate părţile că **răul, mizeria, ruina, ne vin de la suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii.**"

În aceste arme constă marea originalitate a stilului legionar de luptă care este o îmbinare între stilul eroic şi cel creştin, îmbinarea Cerului cu pământul. De aceea este etern, unic şi invincibil.

"Dar luptătorii din munţi? Nu erau în majoritate ***legionari,*** *şi n-au făcut rezistenţă* ***cu arma*** *în mână împotriva comunismului?"* vor întreba, poate, unii.

Ba da, dar situaţia era cu totul alta: eram ocupaţi efectiv cu tancurile, de către un ALT STAT, străin, **nu se mai putea pune problema de educaţie** şi organizare a maselor şi de autoeducaţie! Astăzi încă se mai poate face educaţie! Şi mai mult decât atât: luptătorii în munţi **n-au făcut incursiuni** în sate şi oraşe ca să-i agreseze pe comunişti sau ca să le dea foc caselor! (l-au împuşcat însă pe luptătorii care deveniseră trădători şi vindeau viaţa camarazilor.) Dar "Nimeni nu este mai surd decât cel care **nu vrea** să audă, şi nimeni nu este mai orb decât cel care nu vrea să vadă", spune un proverb.

"În acţiune Mişcarea Legionară nu coboară pe terenul adversarului şi nici nu îşi ia armele din câmpul lui tactic. Ea îşi arată şi îşi păstrează luminos poziţia. Nu poate fi depăşită decât pe acest teren. Dar venirea adversarului pe terenul său, adică lupta cu mijloacele creatoare, chiar în cazul când o depăşeşte, înseamnă, în fond, tot un triumf al ei şi acest fapt este esenţial, după cum coborârea acţiunii sale pe terenul adversar satanic, chiar dacă învinge, în realitate nu este decât o victorie aparentă şi o înfrângere în esenţă, fiindcă, după cum spune Căpitanul, tot mişelie a rămas.

Mişcarea Legionară poate fi învinsă definitiv numai atunci când îşi va abandona terenul de luptă şi va coborî în al adversarului".

("STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ" - C. Papanace)

"Vă întreabă lumea CE VEŢI FACE?

Spuneţi-i că oamenii năzdrăvani pot să facă multe.

Deocamdată, programul nostru este:

1) Să realizăm forţă;

2) Să manevrăm acea forţă astfel ca să învingă toate forţele adverse.

3) Şi apoi să aplicăm măsurile programatice propriu-zise."

("Cărticica şefului de cuib")

DAR ***"Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a Naţiunii Române.*** *Când acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, şi se va desăvârşi, biruinţa va veni atunci automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat."*

(Circulara din 26 febr. 1937)

ÎN CONCLUZIE,

I. CE ESTE MIŞCAREA LEGIONARĂ:

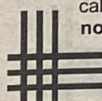
- o mişcare originală, pur românească
- o mişcare de renaştere naţională
- o organizaţie creştină ortodoxă
- o organizaţie bazată pe **ordine, ierarhie, onoare, muncă, tăcere, disciplină, curaj, discernământ, camaraderie, dragoste, ajutor, emulaţie**
- **o organizaţie cu reguli "de fier" care nu pot fi ignorate sau modificate după bunul plac al nimănui**
- o şcoală de caractere
- un mediu în care să-ţi faci educaţia
- **cel mai *bun* lucru pentru neamul românesc**
- **cel mai *rău* lucru pentru *duşmanii* neamului românesc!**

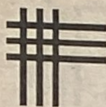
II. CE *NU* ESTE MIŞCAREA LEGIONARĂ:

- nu este o organizaţie clandestină, conspirativă
- nu este o organizaţie subversivă
- nu este o organizaţie paramilitară
- nu este o organizaţie teroristă
- nu este o organizaţie rasistă
- nu este fascistă
- nu este naţional-socialistă
- nu este de factură **simistă** (este de factură *codrenistă: Codreanu – fondatorul, organizatorul şi educatorul,* Sima – distrugătorul, nu "continuatorul")
- **nu este o broască ţestoasă!**

(Numai ţestoasa o poţi recunoaşte după carapace, după înveliş, în timp ce pe un legionar îl recunoşti după comportament, nu după haină sau vorbe; cineva îmbrăcat în cămaşă verde cu centură şi diagonală nu este neapărat legionar.)

Nicoleta Codrin

Atitudini

IUDAISMUL ÎN CORZI

Decembrie 1989. Eram şofer la "salvare". Duceam răniţi la spitale. "Culegeam" morţi şi îi duceam tot la spitale. La morga spitalului. După fiecare cursă cu "morţi" băgam Dacia pe rampa înclinată a garajului şi cu furtunul spălam sângele nevinovat. În zilele acelea eram "mobilizaţi pe loc", nu se mai punea problema de ture. Se trăgea în noi, mai ales din blocuri în construcţie. Am scos glonţ din chederul de cauciuc al parbrizului.

Situaţia era tragică şi totuşi poate paradoxal persoana mea radia fericire. Nu ştiu dacă era vizibil pentru oricine. Dar o doctoriţă cu care am lucrat o tură a remarcat nepotrivita mea stare de euforie şi m-a întrebat contrariată probabil, dacă şi de ce aş putea fi fericit. Nu o mai lungesc:

- Nu ştiu ce va fi, doamnă doctor, nu mă interesează nimic; faptul că a fost infirmată brutal valabilitatea teoriilor comuniste fără a lăsa loc la alte interpretări, reprezintă fericirea vieţii mele de până acum.

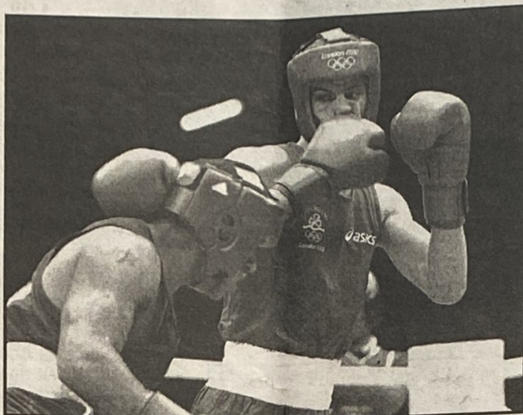
Relaţia dintre comunism şi iudaism îmi era şi atunci clară, dar ce ştiam atunci, într-o viaţă lipsită de accesul la informaţie, era mai mult proiectarea dominaţiei iudaice asupra cotidianului; eram conştient de rolul de iniţiator şi executant după 1944 al genocidului anti-românesc şi anticreştin asumat de minoritatea evreiască. Ştiam de la rude şi prieteni dezmăţul criminal din sistemul concentraţionar al primilor 15 ani de control total al vieţii şi morţii românilor, manifestare a unor instincte criminale scăpate din lesa convenienţelor universal valabile. Trăisem 45 de ani într-un regim care îmi retezase orice speranţă de viitor, şi multor milioane de români; nimeni nu mai credea într-o posibilă "descarcerare". Nu mi-a rămas atunci, la 55 de ani, decât dorinţa de a da în vileag, ca un martor din tabăra victimelor, a ororii stăpânirii iudaice, oricând şi oriunde.

Preambul cam lung, dar cred că justificat.

La vârsta deplinei maturităţi, în anul cu noroc sau cu ghinion **2013**, "cântărind" tot ce ştiu despre trecutul şi prezentul enormului angrenaj al războiului dus de iudaism împotriva restului lumii, pot să dau o veste bună goimilor: **a început declinul ireversibil al ofensivei evreieşti anti-mapamond.**

Să o luăm însă de la început. ***Care a fost prima opţiune a unei modalităţi de subjugare a lumii?*** Inventarea şi punerea în practică a **comunismului**, având ca **fază finală dominaţia mondială.** Amintiţi-vă de extinderea, de **puterea partidelor comuniste la un moment dat:** amintiţi-vă de **Italia**, de **Franţa**, de **Spania**. Nu vorbim, apropos de Europa, de "lagărul socialist" binecunoscut care cuprindea Germania de Est, Cehoslovacia, Iugoslavia, Polonia, Ungaria, România, Bulgaria şi Albania. În America de Sud comunismul a fost stăvilit de dictaturi peste care nu s-a putut trece. Cu excepţia Cubei. Asia cu China, Coreea, Vietnam, Cambodgia, Indonezia; Africa invadată de propaganda comunistă învingătoare temporar în Libia, Algeria, parţial în Congo şi altele de care nu îmi amintesc.

Odată cu desfiinţarea Uniunii Sovietice care susţinea financiar ofensiva iudeo-comunistă, această ofensivă la nivel global a murit, încet, dar fără cale de întoarcere. Au fost dezvăluite doar în parte zecile de milioane de crime înfăptuite de regimurile comuniste; dar modelul impus, să zicem teoretic, pus în practică de toţi sateliţii Moscovei cu un exces de zel demn de o cauză mai bună, a fost modelul sovietic, modelul Rusiei bolşevizate. Comunismul rusesc a fost construit şi perpetuat de evrei, organul suprem de decizie care hotăra fără drept de apel viaţa a unei sute de milioane de ruşi de la început, era "Comitetul Central al Partidului". Număra 860 de membri dintre care 800 erau evrei. Promovarea unei politici criminale căreia i se atribuie zeci de milioane de asasinate nu poate fi în veci disociată de prezenţa covârşitoare a evreilor ca factor politic de decizie şi execuţie. În 1979, când timp de şase luni am fost în contact direct şi permanent cu "ruşi"

veniţi în România să îşi petreacă în condiţii excelente concediile anuale de odihnă, am putut să constat lucruri absolut edificatoare. La un grup de 45 de persoane, grupuri concepute pe măsura locurilor dintr-un autobuz, în opt din zece cazuri conducătorul, responsabilul grupului era un evreu, care în mod normal, în viaţa de toate zilele, era director, inginer şef, şef contabil, secretar de partid, preşedinte de sindicat sau, oricum, şef în întreprinderea care îşi răsplătea salariaţii în acest fel. Vreau să arăt că puterea şi influenţa evreilor în Rusia Sovietică era covârşitoare, şi că prezenţa acestora în Comitetul Central al Partidului Comunist avea ca şi consecinţă ocuparea posturilor de decizie de la vârful piramidei şi până la ultimul loc de şef, lucru confirmat de unii ruşi cu care reuşeam să intru într-un dialog rezonabil. "Toată lumea" vorbeşte despre marele călău al popoarelor, Stalin, dar se ocoleşte cu ostentaţie constatarea logică a existenţei executanţilor direcţi ai ordinelor criminale.

Pe ce s-a bazat tactica iudaică de subjugare a zeci de popoare în perioada de înflorire a comunismului: **pe teroarea exercitată asupra populaţiei şi pe politica de restricţionare a accesului la alimente şi bunuri de consum în general.** Comerţul, în totalitate în mâinile statului, "îţi punea la dispoziţie" spaţii comerciale de mari dimensiuni, pustii! Vorbim acum de România, de lucruri trăite de noi zeci de ani - de noi am spus, cu referire la multe milioane de români; Securitatea, nomenclatura de partid comunist (unicul, de altfel) aveau magazine speciale, bine aprovizionate. Aş vrea să se înţeleagă de aici că **nu "fac istorie", vreau să vă fac conştienţi că <u>politica iudaică de subjugare a românilor are aceleaşi metode</u>**, numai că aplicarea ei este aparent diferită. Diferenţa aceasta a fost obligatorie datorită falimentului iudeo-comunismului, dar **acest faliment este departe de a provoca renunţarea la ideile evreieşti de stăpânire a lumii,** aşa cum îi asigură religia mozaică. Deci ***"aceeaşi Mărie cu altă pălărie"!*** O politică economică dezastruoasă obligă cel puţin zece milioane de români să nu se poată folosi de abundenţa de alimente şi alte bunuri de consum din magazine! Pentru ei situaţia este mai umilitoare decât în timpul regimului comunist, când "se consolau" cu ideea că toată lumea "beneficiază" de acelaşi tratament.

Vorbeam de **controlul prin "înfometare" şi prin teroare;** şi una şi alta au îmbrăcat forme "mai puţin colţuroase", aparent mai subtile, dar cu acelaşi efect fizic şi în special psihic.

Românul este conştient că peste tot ce i se prezintă oficial, lupte politice, hotărâri politice chipurile luate în legătură cu necesităţile naţiunii, **există un dirijor chiar dacă nu e vizibil**, prezent în orice împrejurare în care se hotărăşte soarta României şi a românului. **Tipul de teroare de care aminteam ca fiind armă de aplicare a politicii de dominaţie iudaică, nu mai are nevoie să fie prezentă prin uciderea în sistemul concentraţionar** a sute de mii de români; teroarea a îmbrăcat alte forme de manifestare. Nu te arestează nimeni (deocamdată) şi nu te trimite nimeni "la Canal" sau "la Aiud". Auto-controlul oricărui gest sau afirmaţie care poate deveni publică, **auto-cenzura** care trebuie să te plaseze permanent într-un **spaţiu acceptat oficial** sau presupus de fiecare român a fi "ograda" în accepţiunea generală obligatorie, chiar dacă nu şi normală. **Pe zi ce trece**, cu mare grijă să nu se bage de seamă câteodată, cu brutalitate altădată prin promovarea de legi neconstituţionale, **"ograda" în care românul "are voie să zburde" este micşorată.**

Dar tot pe zi ce trece în ecuaţia echilibrului planetar apar "valori" care încep deja să pună **semne de mare îndoială asupra succesului final al războiului iudaic de stăpânire mondială.** Lăsăm la o parte deşteptarea naţiunilor deja prinse în "plasa" braconierilor fără scrupule. Exemplul unei ţări mari, Argentina, şi a unei ţări mici, Islanda, sunt de natură să "spargă" imaginea clădită cu trudă milenară, de inevitabilitatea expansiunii necondiţionate a iudaismului ca "forţă de ocupaţie". Succesul economic al Chinei şi Japoniei şi al aşa-numiţilor "tigri asiatici" şi, era să uit, India, Brazilia, Turcia, ţări în care dependenţa de capitalul evreiesc este aproape nesemnificativă, reprezintă **începutul sfârşitului visurilor de dominaţie mondială.** Rolul Statelor Unite de "primadonă" cântând şi trudind la apărarea şi promovarea intereselor evreieşti va continua, dar, ca orice imperiu care moare prin propria greutate, îşi arată deja limitele de viaţă. "Statul masonic total" a ajuns la o datorie, la 15 august 2012, de 14.800 miliarde de dolari, o sumă de domeniul fanteziei. Ca o confirmare a puterii financiare a Chinei, americanii le datorează 1050 miliarde de dolari. Ca să vă daţi seama "cât de americană este America" vă prezint două aspecte: prima ar fi că orice "sponsorizare" a statului Israel este dedusă din impozitul pe venituri, poziţie similară cu scutirea de impozite a sumelor în "investiţii" (în afară de 3-4 miliarde acordate de stat ca şi ajutor nerambursabil anual).

A doua "noutate" ar fi comportamentul nedemn - după multe păreri - ale Senatului american: pe 24 mai 2011 premierul Netanyahu ţine un discurs în faţa Senatului american; în cele 45 de minute cât a durat discursul domnii senatori l-au ovaţionat "în picioare" de 19 ori! La fiecare 2 minute şi 23 de secunde, senatorii americani, într-un entuziasm debordant, s-au sculat în picioare, aplaudând toţi odată şi strigând: *"Stalin şi poporul rus, libertate ne-a adus!"* Na, că "am dat-o în bară"! Am greşit, copleşit de amintiri, dar aceste amintiri îmi spun că nici Stalin, dacă ar fi venit în România anilor 50, nu ar fi fost tratat cu atâta slugărnicie!

Să revenim însă la subiect: Germania a plătit până acum Israelului 180 de miliarde de euro "despăgubiri" şi se pare că în acest domeniu s-au încheiat socotelile; nu ştiu dacă submarinele nedetectabile, de o valoare tactică nemăsurată (ca să nu amintim de preţul unui asemenea "obiect"), se fac în contul unei "datorii" care nu mai ia sfârşit, sau sunt plătite! Am pomenit de Germania întrucât e cel mai mare "sponsor" european al Israelului. Dacă tot am vorbit de Germania, aş aminti de cartea evreului american Tuvia Tenenbom, regizor şi director de teatru new-yorkez care scrie o carte intitulată *"Singur între germani"*. Cartea este un jurnal de călătorie în care ia interviuri unor personalităţi sau unor necunoscuţi făcând parte din întreg spectrul politic, de la nazişti la comunişti şi încheind cu islamişti. Tenenbom constată că "antisemitismul" este prezent de cele mai multe ori, dar încă este ascuns. Nu te puteai aştepta de la un evreu la altceva, la altă concluzie, căci numai aşa ar putea să pozeze în victime ale oricui şi oriunde, poziţie avantajoasă pentru a emite pretenţii la un tratament preferenţial.

(continuare în pag. următoare)

Vasile Păduraru

EXPLOZIE LA ACADEMIA ROMÂNĂ (continuare din pag. 3)

Dar să urmărim cu atenţie conţinutul plin de "chestii" ale d-lui preşedinte A.E.R.V.H. Citez "*La timpul când s-au desfăşurat evenimentele la care s-a făcut referire, aveam doar 13 ani şi doar pentru că m-am născut evreu am trecut prin pericolul împuşcării în timpul execuţiilor efectuate fără nici un fel de judecată de către armata română la intrarea trupelor în Herţa (5 iulie 1941). Am trecut prin grozăvia convoaielor morţii pe drumurile Basarabiei, în care, dacă rămâneai în urmă, erai împuşcat, şi prin foame şi prin frig şi tifos exantematic în timpul deportării în Transnistria.*"

Cu toate scuzele de rigoare, toate cele auzite şi petrecute în acuşi 80 de ani de viaţă mă fac să fiu foarte sceptic cu cei ce se declară supravieţuitori. Ştiţi vorba aceea: "Mulţi au fost, puţini au rămas", iar **în cazurile unor evrei care se declară eroi, *"puţini au fost, mulţi au rămas"*** - nu bag mâna în foc după ce am fost înşelaţi de tot felul de declaraţii de gen.

Am remarcat însă un lucru: în ultimul timp s-a pornit o campanile furibundă care vrea să acuze Armata Română de discutatul holocaust.

Este o minciună ordinară! Vorbiţi de "execuţii fără nici o judecată la intrarea trupelor române în ţinutul Herţa"? Adică cum "intrarea"? Vreţi să spuneţi "la recucerirea ţinutului"!!

După declanşarea războiului sovieticii au opus rezistenţă ori s-au retras; şi într-un caz, şi în celălalt, grupuri de evrei tineri şi îndârjiţi au opus rezistenţă trupelor române, au sabotat - după ce la retragerea trupelor române, cu un an înainte, au măcelărit tot ce au putut, trupe sau militari în dificultate, iar populaţia civilă la discreţie; la revenirea Armatei Române, evreii despre care **ocoleşte adevărul** dl. Liviu Beriş ***(nu, nu minte)*** în proporţie covârşitoare s-au retras împreună cu trupele sovietice, nu au rămas pe loc decât grupe de diversiune şi sabotaj care au fost tratate ca spioni în timpul oricărui război, prin execuţii sumare. În momentul în care una dintre multele afirmaţii şi acuze se dovedesc mincinoase, cu tot respectul (??) ne cuprinde îndoiala de tot ce pretindeţi că a fost şi că aţi fost!

Poziţia evreimii în relaţia cu românii şi cu trecutul nu respectă discutarea de pe poziţii de egalitate a oricărei situaţii. Luaţi aminte, tovarăşi! Vreţi să vi se facă dreptate şi este normal; dreptate, cu un neologism, se cheamă "justiţie". Justiţia are ca principiu de bază ascultarea ambelor "părţi". **Deocamdată nu se aude decât poziţia voastră. Asta nu este justiţie, este măcel!** De la măcelul virtual la cel în practică, ne-aţi dovedit chiar voi că nu este nici o barieră. Măcelul Armatei Române la cedarea Basarabiei (42.000 de oameni), măcelul a zeci de mii de civili rămaşi pe loc. Măcelul împotriva poporului român, între 1944 şi amnistia din 1964, 500.000 de morţi şi alte sute de mii de oameni distruşi care au pierdut totul, agoniseală, familii; foametea, frig şi teroare cât cuprinde.

Prof. Vladimir Iliescu (al treilea din stânga faţă) în aula Academiei

Cu ce pretindeţi să vă faceţi dreptate, cu hotărâri de guvern, legi oricum neconstituţionale? Aţi trecut peste stadiul în care se foloseşte logica şi echilibrul?

Mai departe citez din scrisoarea d-lui Liviu Beriş: ***"Cum poate fi numită această politică de exterminare programată şi aplicată de un stat suveran asupra unor oameni vinovaţi doar pentru că s-au născut din anumiţi părinţi?"***

Citesc şi recitesc şi nu îmi vine să cred! Despre care stat vorbeşte dl. Beriş? **Din 1944 şi până după 1964 milioane de români au suferit din cauză că s-au născut din anumiţi părinţi,** iar zeci de mii au murit din acelaşi motiv. D-le Beriş, nu ştiu cât de victimă aţi fost, dar acum sunteţi victima dezinformării sau a resentimentelor. Zeci de mii de victime "doar din cauză s-au născut din anumiţi părinţi"? "Orice pasăre pe limba ei piere"! Există nişte limite ale bunului simţ! Văspun doar atât: 15 mai 1952 – regim controlat total de evrei, lege: 60.000 de "copii de burghezi" au fost daţi afară din toate formele de învăţământ!

Nebăgare de seamă, nu prostie! ***Să invoci cu seninătate principiul de bază al politicii iudeo-comuniste ca fiind potrivit pentru români şi creştini şi o crimă aplicată la evrei?!***

Mai devreme vorbeşte de "vagoane închise etanş ale trenurile morţii de la Iaşi" (dezacordul îi aparţine)! Cu cine vorbiţi, d-le Beriş, cu idioţi? "Vagoane închise etanş"? Procedaţi fără discernământ - eufemistic vorbind. Ce fel de vagoane erau, este consemnat foarte clar şi este suficient de tragic şi aşa: "vagoane de marfă". Precizarea cu "închise etanş" nu face decât să ne convingă o dată în plus că folosiţi minciuna cu atâta lejeritate încât aruncaţi îndoiala asupra oricărei afirmaţii!

Vorbiţi de aruncare în aer la Odessa? Să vă spun o "noutate": vă referiţi, desigur, la Statul Major al Armatei Române care ocupase oraşul? Acela a fost aruncat în aer!

Vorbiţi de represaliile de acolo? "La război ca la război": orice sabotaj atrage represalii! O să întrebaţi: împotriva civililor? Vă răspund: în măsura în care sunt implicaţi în "războiul de partizani". Nu au fost "pedepsiţi" prizonierii de război, prizonierii au fost aduşi în ţară repartizaţi să muncească în diverse gospodării ţărăneşti şi au plâns când "au fost eliberaţi"!

V-a scăpat totuşi ceva din alocuţiunea ţinută de prof. univ. Vladimir Iliescu de la Universitatea din Aachen (Germania), sau aţi trecut tactic cu vederea: ***"Au murit mare parte din prostie"!!*** Vă rămâne domniei voastre sarcina de onoare de a comenta propoziţiunea: prostia deportaţilor sau prostia autorităţilor. Această propoziţie învăluită de mister este, fără discuţie, un reproş; dar la adresa cui?

Voi încheia spunându-vă: nu ştiu în ce măsură aţi trecut prin nenorocirile şi pericolele de care vorbiţi; oricum, pentru ele aţi fost "răsplătit" cu 50-60 de ani de trai îmbelşugat, v-aţi bucurat poate de suferinţele "criminalilor de români"!

Milioane de români au suferit din greu în timpul iudeo-comunismului şi după 1989; lucrurile nu s-au schimbat decât puţin - nesemnificativ în anumite direcţii, semnificativ în altele.

Pentru un trai îmbelşugat, cum spuneam, aţi plătit cu câţiva ani de suferinţe. Pentru noi, pentru români, suferinţele şi umilinţele nu se mai sfârşesc! Şi să-i ferească Dumnezeu pe cei vinovaţi pentru aceasta: vor plăti "cu vârf şi îndesat" când va veni vrerea lui Dumnezeu. *Domniile voastre nu aveţi de ce vă teme: "nici usturoi nu aţi mâncat, nici gura nu vă miroase"!*

***

IUDAISMUL ÎN CORZI (continuare din pag. precedentă)

Am profitat de eveniment pentru **a aduce în discuţie problema relaţiei dintre capitalul evreiesc, omniprezent** în Europa, Africa şi mai puţin în Orient, **şi instalarea ciclică a crizelor economice,** şi pretenţiile evreilor la un comportament al neevreilor pe care nu ştiu cât de potrivit aş putea să îl numesc ***filosemitism***. Această pretenţie mi se pare de o impertinenţă incalificabilă!

Nu pot să înşir iarăşi "deserviciile" - eufemistic vorbind - pe care prezenţa lor a indus-o în România! Aş vrea să se găsească un înţelept evreu care "să se obosească" şi să îmi aducă un singur argument pentru a demonstra că avem de ce să îi agreem printre noi. Amintiţi-vă, fără alte nenumărate exemple, că oriunde a fost folosit Fondul Monetar Internaţional (ca un exemplu), ruina s-a aşternut peste economia acelei ţări şi dependenţa de împrumuturi a luat o formă apropiată de dependenţa de droguri! Măsurile social politice impuse de F.M.I. au transformat ţări întregi în slugile finanţelor evreieşti. **Felul în care un cămătar ordinar poate să distrugă un om** sau o familie, oferindu-i împrumuturi cu dobânzi împovărătoare atunci când se află într-o situaţie disperată, prezentându-i tranzacţia ca pe o soluţie, **este modelul de comportament la altă scară al marilor bănci evreieşti.**

O să spuneţi că nimeni nu este obligat să accepte o asemenea tranzacţie, făcându-te prost a nu observa că manevre financiare la nivel naţional şi internaţional, manevrele lor, te-au aruncat în criza respectivă. Mai pe înţeles: un om merge pe stradă, **"cămătarul" îi pune piedică** şi omul cade şi nu se poate ridica; "cămătarul" îi spune: ***"Te ajut eu să te ridici, dar te costă"!*** Te costă, până la urmă, dependenţa totală de "cămătar"; acesta, cu ochii pe tine, îţi mai pune din când în când câte o piedică, şi te-ai învăţat - sau te-a învăţat - să nu te mai ridici decât cu "ajutor"! **Asta este politica financiară evreiască!** Îţi mai înscenează şi nişte holocausturi şi "adio, Măgurele"!! Eşti legat de mâini şi de picioare şi joci ca ursul pe tabla încinsă.

Atenţie însă, modalităţile de luptă ale golemului iudaic nu "ratează" nici o "oportunitate"! O nouă ofensivă într-o direcţie pe care, de fapt, nu au abandonat-o niciodată, lupta împotriva creştinismului, făcut responsabil de curând de către o adunare masonică internaţională din Norvegia, de un fundamentalism care a generat criza economică (!??).

Situaţia din România ne dă speranţe? După părerea noastră - şi nu numai - "asistăm la un proces de renaştere naţională ... este vorba de o renaştere creştină, care cere timp, dar la care sunt oameni care lucrează" (dr. Florin Mătrescu).

Să credeţi că suntem prea optimişti când afirmăm ***"iudaismul în corzi"?*** **(expresie din box, atribuit boxerului în dificultate)** Demersul nostru încearcă să acţioneze în două direcţii:

- prima ar fi o informare permanentă (bineînţeles, în măsura posibilităţilor noastre) despre "manevrele" de învăluire a goimilor de orice naţie şi orice credinţă în vederea subjugării şi exploatării lor;

- a doua direcţie ar fi să vă facem conştienţi de două lucruri:

1. puterea mondială iudaică a intrat în declin odată cu apariţia unor state care au înţeles că ajutoarele financiare externe sunt soluţii otrăvite, creând false stări de bine comparabile cu practica consumului de droguri

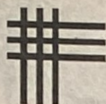
2. sentimentul indus românilor (cel puţin) că lupta pentru identitate naţională şi independenţă ar fi inutilă din lipsa unor perspective de reuşită, este fals şi păgubos. "Scuturaţi-vă" de frică, de laşitate şi de indiferenţă!

Amintiţi-vă de strigătul de luptă a "Pieţei Universităţii" din 1990: "*Nu vă fie frică, comunismul pică*"!

"Nu vă fie frică, iudaismul pică!", dar cu condiţia să "nu mai staţi cu degetele în gură"! Atotputernicia iudaică începe să se infirme!

REABILITAREA LUI RADU GYR

Presa din 3 febr. 2013 informează că poetul RADU GYR, legionar martir al închisorilor comuniste, a fost **reabilitat** de instanţele bucureştene **în urmă cu un an, în februarie 2012!** Este curios faptul ca **informaţia apare cu un an întârziere!**

A fost reabilitat însă doar pentru poezia-manifest *Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!"*, **nu şi pentru condamnarea din cadrul "lotului ziariştilor", deşi toţi ceilalţi au fost reabilitaţi!** Ce-a făcut atât de "rău", în plus faţă de aceştia? A fost legionar!

Radu Gyr, **conferenţiar la Facultatea de Litere şi Filosofie din Bucureşti**, a compus **sute de poezii** publicate în volume, a scris studii critice, recenzii şi eseuri literare, cronici dramatice.

A pătimit aproape **20 de ani de detenţie** pentru că a făcut parte din Mişcarea Legionară, la fel ca şi alte mari personalităţi, ca Nae Ionescu, Mircea Eliade, Constantin Noica şi mulţi alţii.

În timpul lui Carol al II-lea a fost **internat** în lagărul pentru legionari de la Miercurea-Ciuc (1938 – 1940).

După rebeliunea legionară din ian. 1941 este **condamnat de regimul Antonescu** la detenţie, dar **la solicitarea lui** este trimis **în linia întâi pe frontul de Răsărit** alături de alţi intelectuali legionari.

La întoarcerea de pe front, **în 1945 este din nou condamnat, în "Lotul Ziariştilor", şi încarcerat la Aiud.** Printre cei 14 jurnalişti "fascişti" judecaţi de soţia comisarului ideologic bolşevic Silviu Brucan, "acuzatoarea publică" Alexandra Sidorovici, împreună cu Const. Vicol, Ion D. Ioan şi Avram Bunaciu, erau Pamfil Şeicaru (directorul ziarului "*Curentul*"), Stelian Popescu (directorul ziarului "*Universul*"), cunoscutul poet şi gânditori naţionalist Nichifor Crainic şi **Radu Demetrescu-Gyr, comandant legionar, şeful regiunii Oltenia,** poet legionar, fost director al Teatrelor în 1940-1941.

Cei 14 erau acuzaţi de instanţa de tip sovietic că "*prin articolele de ziare, broşuri sau conferinţe, s-au pus in slujba propagandei fasciste sau hitleriste sau au contribuit prin acţiunea lor la susţinerea unui regim odios*". Sentinţa a fost dată la 2 iunie 1945, în ziua când Antonescu, aflat în detenţia NKVD, împlinea 62 de ani.

În ultimul cuvânt în faţa Tribunalului Poporului, Radu Gyr declara: "*Eu am avut o credinţă. Şi am iubit-o. Dacă aş spune altfel, dacă aş tăgădui-o, dvs. toţi ar trebui să mă scuipaţi în obraz. Indiferent dacă această credinţă a mea apare, astăzi, bună sau rea, întemeiată sau greşită, ea a fost pentru mine o credinţă adevărată. I-am dăruit sufletul meu, i-am închinat fruntea mea. Cu atât mai intens sufăr azi, când o văd însângerată de moarte.*"

Este condamnat şi execută **11 ani** de închisoare.

Eliberat în 1956, este **arestat din nou în 1958, şi condamnat la moarte** şi confiscarea totală a averii (nu avea!), ţinut un an în lanţuri până la **comutarea pedepsei în muncă silnică pe viaţă.** ***Pentru ce?*** **Pentru ardentul poem *"Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!"*.**

D-na Simona Popa, fiica poetului, povesteşte:

"In 1995, *când se împlineau* ***50 de ani*** *de la procesul din 1945, s-a făcut* ***reabilitarea acestui lot, al ziariştilor. Toţi au fost reabilitaţi****: Pan Vizirescu, Pamfil Şeicaru, Romulus Seişanu, Dianu, erau vreo 14...* ***numai Radu Gyr, nu!*** *Am făcut un memoriu către dl. procuror general Manea Drăgulin, l-am şi publicat în Ziua, dar* ***răspuns n-am primit nici până astăzi."***

Paranteză: In martie 2011 Vladimir Tismăneanu, în calitatea sa de atunci, de preşedinte al IICCMER, împreună cu deputatul născut în URSS Raymond Luca, încercase să blocheze demersurile de reabilitare ale lui Rady Gyr şi, de fapt, ale tuturor deţinuţilor politici legionari, urmând "modelul Monica Macovei" care a refuzat să-l reabiliteze pe Ion Gavrilă-Ogoranu. Tismăneanu şi Luca au iniţiat un proiect legislativ de modificare a Legii 221/2009 prin care li se interzicea dreptul la despăgubiri foştilor deţinuţi politic membri sau simpatizanţi ai Mişcării Legionare, chiar dacă au pătimit în închisorile comuniste.

D-na Simona Popa relatează, în continuare: *"Spre sfârşitul anului trecut am făcut cerere la CNSAS să văd* ***dosarele Securităţii care îl privesc pe tatăl meu.*** *In ianuarie am primit invitaţia şi... m-am speriat: sunt 48 de dosare şi în medie sunt cam 300 de file la fiecare, adică 600 de pagini, în total aproape* ***30.000 de pagini!*** *Sunt dosare de grup, cum e cel al lotului ziariştilor... pe urmă, sunt dosare privind rebeliunea legionară. Am găsit memoriul lui, declaraţiile martorilor care îl scoteau absolut din cauză şi precizarea – de care nu vrea nimeni să mai amintească astăzi – că* ***Radu Gyr a înfiinţat Teatrul Evreiesc..."*** **(Notă: Dovadă a faptului că orice facilităţi le-ai face evreilor, tot vor striga că sunt "oropsiţi"!)**

Cuibul "Nicadorii"

***

PROTEST

Mişcarea Legionară ia act cu nemărginită scârbă de obiceiurile unei minorităţi care ţine cu tot dinadinsul să-şi etaleze cangrenele psihice şi fizice.

În cadrul acestor manifestări ale HOMOSEXUALILOR ŞI LESBIENELOR, statul iudeo-democratic ţine să-şi afirme încă o dată sprijinul pentru orice practică în contradicţie cu dogma creştin-ortodoxă.

Diversiunea asocierii prin locaţie a dezmăţului făcut public cu MUZEUL ŞI CU ŢĂRANUL ROMÂN, NU A REUŞIT.

Mişcarea Legionară salută cu bucurie faptul că o serie de organizaţii şi chiar persoane sesizează faptul că una dintre formele de atacare a creştinismului şi, prin consecinţă, a românismului, de către forţe antinaţionale iudaice, este promovarea relaţiilor între persoane de acelaşi sex.

În acelaşi timp demnitatea nu ne permite să participăm la astfel de proteste organizate de alţii nefiind invitaţi. *Ne-am simţi înjosiţi să ni se reproşeze că am optat pentru ideologia legionară, dar înţelegem că sunt destui români care ştiu foarte puţin sau chiar nimic despre Mişcarea Legionară,* neavând capacitatea intelectuală sau morală de a asocia enorma minciună iudeo-comunistă de care s-au convins, cu imaginea care le-a fost propusă despre Mişcare! Cunoaşteţi strigătul Pieţei Universităţii: *"Păcat, păcat de sângele vărsat"!* Acum vorbim de sângele zecilor de mii de tineri legionari.

În final, dar de aceeaşi importanţă, **dorim să se ia în consideraţie că persoanele care au participat declarându-se ca fiind legionari fac parte dintre grupurile de impostori care folosesc numele şi renumele Legiunii fără a avea nici un drept juridic şi moral.**

Pentru Mişcare semnează

Nicador Zelea Codreanu

***

O ROMÂNIE MASOCHISTĂ? (continuare din pag. 2)

Să vă spun de ce: nu cred o iotă din prezentarea atrocităţilor comise de Armata Română. Când îmi aduci mărturie nişte cărţi scrise de Marius Mircu, Matatias Carp, Jean Ancel sau Radu Ioanid, în care fantezia autorilor depăşeşte orice raţiune, care devin incredibile prin însuşi conţinutul lor, argumentaţia se prăbuşeşte ca un castel de cărţi de joc la strănutul din apropiere.

"Cercetarea" pe bază de presupuse mărturii imposibil de verificat. Când nu sufli un cuvânt (ca un exemplu) despre cauzele care au declanşat "pogromul de la Iaşi" din iulie 1941, şi la cifra de 2500 de victime consemnate de "Istoria Românilor" (editată de o Academie Română servitoare a intereselor iudaice), de la cifra deja incertă dar acceptată de 2500, declari 12.500 de victime;

- când nu sufli un singur cuvânt despre masacrarea Armatei Române la retragerea din Basarabia la sfârşitul lunii iunie 1940, nu sufli un cuvânt despre enormele resentimente a peste 42.000 de familii de români măcinate de durerea pierderii copiilor, fraţilor, soţilor în măcelul "regizat şi executat de bande teroriste de evrei" (Gh. Buzatu – deja citat);

- când nu sufli un cuvânt despre sutele de mii de civili basarabeni ucişi de aceleaşi bande teroriste cu ocazia cedării Basarabiei în tot timpul ocupaţiei sovietice;

- ***când nu ai reuşit să descoperi zecile de mii de schelete ale celor declaraţi victime ale românilor,***

- când vorbeşti de "scos ochii, tăiat limbile şi urechile", de "sfărâmat picioarele" victimelor - lucruri imaginate de urmaşii sălbăticiei kazare;

- ***când jandarmii refuză de a face parte din plutonul de execuţie a cinci terorişti evrei*** (atenţie: condamnaţi de Curtea Marţială), precizând că C. Ciocan se oferă voluntar, jandarmi care în altă ocazie trăseseră în "linia întâi" cu mitraliera, din spate, în legionarii din batalioanele de sacrificiu, ***acuzi Armata Română de atrocităţi?***

Când povesteşti cum, din lipsă de sare, familiile evreieşti deportate se adunau, plângeau şi strângeau lacrimile pentru a face mâncare, când spui că osiile de la căruţe erau unse cu sângele unor evrei asasinaţi special pentru aceasta*, când vorbeşti de 400.000 de victime fără să vorbeşti de o singură groapă comună cu mii de schelete în ea, să se obosească cineva să ia în consideraţie afirmaţiile unor autori evrei de romane pur şi simplu fanteziste?*

Că tov. Cioflâncă "se jură că nu fură, dar l-am prins cu raţa-n gură", îl priveşte; dar tovărăşia sa, împreună cu ceilalţi tovarăşi, **să creadă că pot să ne impună pe cine să cinstim şi pe cine nu, este prea de tot!** ***Vreţi să ne controlaţi şi sentimentele, şi iubirile, şi ura?*** Poate doar să ne stârniţi ura, şi atât!

Carte legionară

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (V)

CONST. PAPANACE

(continuare din numărul trecut)

ATITUDINEA SIMISTĂ

1. Preocuparea noastră de a asigura unitatea Mişcării, după trecerea momentelor grele când SIMA manifestase atitudini mieroase, a fost contracarată prin revenirea la acelaşi **sistem congenital lui şi oamenilor săi de casă, cu intrigi, calomnii** şi fel de fel de insinuări producătoare de neîncredere.

2. Chircirea mai departe pe o bază strâmtă cu oameni obtuzi şi înrăiţi ca PĂTRAŞCU, sau intriganţi patentaţi ca STOICĂNESCU, deveniţi odioşi încă din ţară, împiedica structurarea Mişcării pe o bază mai largă.

3. Slaba preocupare pentru problemele majore, deşi în experienţa scurtei guvernări - după nimicirea cadrelor formate de Căpitan - s-au dovedit atâtea deficienţe şi cu toate ca pretenţia de a reveni la cârma ţării se făcea din ce în ce mai stăruitoare.

4. Privirea intereselor naţionale sau ale Mişcării Legionare numai prin prisma intereselor personale. Orice participare la promovarea lor era condiţionată de acceptarea lui sau a oamenilor din clica.

5. Nici o preocupare pentru prestigiul unei Mişcări de renaştere morală **sau pentru interesele statului** şi, sub pretextul unor considerente tactice, era gala să renunţe - cum se va vedea prin fapte precise - la cele mai vitale interese naţionale, dacă i se satisfăcea pofta de mărire.

6. Umilirea dusă uneori până la totală degradare **faţă de nemţi**, cu fel de fel de atenţii faţă de aceia care făceau legătura, **cu scopul de a repara „gafa" cu nevenirea lui la Hitler.**

7. Alterarea esenţei legionare prin **introducerea spiritului de neîncredere** şi spionare între legionari, precum şi **recrutarea de elemente ariviste sau dubioase** care, prin linguşire, se pretau la orice treabă, oricât de imorală sau amorală ar fi fost aceasta treabă, fapt care a făcut ca unele elemente apropiate - nealterate în spiritul legionar - sa se desprindă cu timpul de un asemenea mediu infect şi iremediabil alterat.

8. Denigrarea familiei Căpitanului, profesorului Codreanu, a mamei şi a celorlalţi membri, fraţi şi surori, cu **epitete pe care nici cei mai înverşunaţi duşmani nu s-au pretat să le pronunţe.**

9. Diminuarea valorii Căpitanului, „a lui *Corneliu Codreanu*" - cum începeau să-i spună Pătraşcu şi clica lui, ***prezentându-l ca un „idealist desprins de realitate", spre deosebire de „Comandantul" Horia Sima, om politic „realist"***.

10. Denigrarea de către **acoliţii lui SIMA nu numai a mea**, care în tot timpul marii prigoane, de când ne-am cunoscut, i-am atras în mod serios atenţia asupra greşelilor comise sau pe cale de a fi comise, **dar şi a unor fruntaşi legionari supravieţuitori din marea prigoană** care, prin faptul că nu l-au cunoscut în mod suficient, îi acordau mai mult credit decât merita.

TENDINŢA DEVIAŢIONISTĂ A LUI H. SIMA

Am vrut să se evite ieşirile excentrice, de aventură sau de degradare. Am indicat linia legionară a Mişcării fixată de Căpitan, ţinând seama de realităţi şi de principiul de bază fixat de Căpitan. Problema părea lămurită.

Dar n-a trecut mult timp şi, într-o şedinţă care a avut loc la 22 mai 1942, SIMA redeschide problema şi, pe un ton provocator, după ce-şi impută sieşi faptul că a avut considerente morale faţă de Antonescu şi alţii, considerente pe care nu le va mai avea în viitor, afirmă că *„înadins a numit pe Pătraşcu cu conducerea grupului legionar de la Rostock; cei care nu sunt de acord să plece; până acum a fost îngăduitor, dar pe viitor nu va mai fi"*. Mai mult, a ţinut să sublinieze că ***"există un hiatus între el şi grupul de conducere şi că se gândeşte să apeleze la elementele de 25 de ani"*** etc.

"Ce v-am păcălit că sunt legionar !!..."
(Sima deghizat)

Toate acestea le-a afirmat într-o şedinţă comună la care participau, pe lângă membrii din Forul Legionar, şi ceilalţi camarazi care îndeplineau diferite funcţiuni pe lângă acest For.

N-am reacţionat emotiv la acest ton arogant şi provocator. Am căutat să identific motivul determinant. Şi, printre ipotezele care se puteau pune, cea mai consistentă mi s-a părut **tendinţa spre ruptură, pentru a avea mai multă libertate de concesiuni faţă de nemţi**. Adică, spre a folosi **cuvintele pe care mi le spusese** cu două săptămâni mai înainte (la 28 februarie 1942), că ***"dacă se face instrumentul nemţilor, aşa cum i se cere, intră călare în ţara"***. Această preocupare am împărtăşit-o lui Ilie Gârneaţă la 20 mai, spre a-l face atent că e bine să-şi stăpânească revolta pe care o simţise în urma provocării de la şedinţa anterioară. Întrucât însă problemele ridicate nu puteau fi trecute cu vederea fără o punere la punct, **m-am gândit, pentru şedinţele următoare ale Forului, care aveau loc săptămânal, să pun în scris toate aceste probleme şi altele care se acumulau, în mod cât mai obiectiv şi fără iritări, pentru a le da un curs constructiv.** Am preferat şi de data aceasta o comunicare scrisă, spre a permite o reflecţie mai atentă **şi spre a se evita orice posibilităţi de răstălmăciri.**

Am tratat atunci, cu lot calmul ieşit din sentimentul răspunderii, **următoarele probleme:**

1. Primejdia fragmentării în "generaţii" (referitoare la ameninţarea cu „începerea luptei cu cei 25 de ani!").

2. Despre disciplina legionară (cu privire la **abuzul care se face de cei care conduc pe bază de alte principii decât cele legionare**).

3. Eliminări şi autoeliminări (în legătură cu afirmaţia: ***„să plece toţi cei nemulţumiţi, dar să rămână Pătraşcu"***).

4. Instituţii legionare (afirmarea necesităţii de a funcţiona efectiv instituţia Forului Legionar).

5. „Omul cuiva" (referitor la tendinţa de a-şi recruta ***oameni de casă***, făcând selecţionarea prin acest criteriu).

6. Regionalismul (referitor la cultivarea unui regionalism ardelenesc faţă de „regăţeni" sau „Mitici").

7. Infiltrarea unor elemente străine superficial asimilate şi congenital **nesănătoase.**

8. Psihoza spiritului poliţist (referitor la spionarea propriilor camarazi).

9. Primejdia fariseismului (**simularea credinţei legionare** în mod teoretic dar nesocotirea ei în comportările pe plan practic).

Textul acestor comunicări a fost publicat în Volumul Nr. 6 din „Biblioteca Verde", sub titlul *„Orientări pentru legionari"*

Se vede că **această opoziţie a mea**, atât pe plan extern, referitor la aservirea Mişcării la germani, cât şi la devierile de la adevărata ţinută legionară pe plan intern, trebuie să fi iritat pe Ştefan Cernea, un om cu trecut dubios adus în mijlocul grupului de comandă, după toate simptomele un intrus al Gestapoului *cu consimţământul lui HORIA SIMA în interiorul grupului de comandă*. Credea că din cauza opunerii mele nu-i reuşeşte operaţia de a fi absorbită Mişcarea Legionară în organizaţia nazistă, despoiată de tot ce avea mai original şi, în primul rând, de spiritualitatea creştină.

La 7 iunie 1942 HORIA SIMA mă avertizează că îi este teamă ca şoferul lui Ştefan Cernea, care fugise din lagărul de la Rostock, să nu încerce vreun atentat împotriva noastră!

Atunci n-am putut aprecia exact dacă acest avertisment pornea din preocuparea de a mă feri de un pericol, ***sau era, în realitate, o somaţie de a o lăsa mai moale cu opunerea la condiţiile puse de cercurile naziste pentru absorbirea Mişcării Legionare.***

Tot atunci Stoicănescu mi-a spus că Cernea insistă pentru admiterea condiţiilor puse de nazişti spre a nu lăsa pe alţii să o ia înainte!

Şi fiindcă HORIA SIMA are neruşinarea să mă acuze de „pronazismul meu fervent", sunt nevoit să-i amintesc de **tumbele ce le făcea acest arivist spre a intra în graţiile naziste ca să ajungă iar „călare pe situaţie".**

După avertismentul cu Cernea, **SIMA reia din nou problema concesiilor faţă de germani, în mod stăruitor:**

La 26 iunie 1942 mi-a spus: *„**De acceptarea schimbării numelui Mişcării** depinde întoarcerea noastră în ţară"!*

La 1 iulie îmi spune că trebuie să se schimbe conducerea (se referă la For) pentru a ieşi din impas, iar **la 7 iulie înclina pentru acceptarea lui Hitler ca şef suprem al Mişcării!**

La 8 iulie repetă din nou pretenţiile naziste. Atunci i-am spus că asta înseamnă să ne sinucidem spre a nu fi omorâţi!

La 23 august 1942 îmi repeta, discutând aceeaşi problemă, că ***„dacă ne dăm pe mâinile acestora, Mişcarea poate ieşi la suprafaţă"***, iar în ziua următoare merge şi mai departe: după o lungă discuţie între noi amândoi în plimbări prin pădure, îmi spune într-un mod categoric: ***„Chiar dacă 90% din Mişcare ar fi contra, el ar accepta condiţiile puse de nemţi"!!***

În esenţă i-am spus: *(redau după notele luate atunci):*

Situaţia trebuie judecată pe traiectoria pe care o are Mişcarea Legionară. **Noi suntem chemaţi să validăm politica Căpitanului.** Dacă ajungem la aservire, atunci politica externă a Mişcării Legionare a fost greşită şi Carol al II-lea a avut dreptate în tot ce a făcut. Chiar crimele i se vor justifica! Noi trebuie să intervenim în sensul ca să conjurăm primejdia. Nu putem face deci o curbă pentru a cădea în servilism şi aservire. **Mai bine să se rupă linia decât sa se îndoaie! Va rămâne cel puţin direcţia.** De altfel, mă gândesc că dacă generaţia noastră o coboară sau o reneagă, va veni o altă generaţie care se va lepăda de noi şi, impunându-ne slăbiciunea, va relua firul traiectoriei înalte proiectate de Căpitan. Pentru prima dată, Neamul Românesc, prin înalta spiritualitate legionară, tinde să intre în istorie în mod major. Noi nu putem nesocoti sau minimaliza acest lucru.

Te angajezi pe un drum rău, pripit şi fără perspective de rezultate imediate. Date fiind intenţiile lor, nici spatele nu-l vei avea asigurat, fiindcă, în loc să fii consolidat, vei fi angajat pe panta concesiunilor. S-ar putea ca oferta făcută să o arate lui Ică Antonescu pentru a obţine de la el mai mult şi aşa mai departe. Trebuie să fim convinşi că **nu putem concura pe un teren de renunţări cu o clasă politică decăzută şi versatilă**, de provenienţă dubioasă. Ar fi ceva oribil.

La acea dată nu ştiam nimic de o propunere germană făcută prin Mitică Predescu. Abia la 12 oct. 1942 Mitică Predescu a cerut să aibă o întrevedere cu mine spre a vedea dacă sunt ţinut la curent cu anumite propuneri făcute de germani.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (III)

(continuare din numărul trecut)

După emoţionantele POEZII de război ale lui Radu Gyr, Virgil Gheorgiu şi Al. Raicu din numerele trecute, continuăm serialul cu REPORTAJ DE RĂZBOI:

Numărul acesta prezentăm SELECŢIUNI din incendiara carte "ARD MALURILE NISTRULUI" a cunoscutului scriitor şi jurnalist Const. Virgil Gheorghiu, tipărită în 1941, azi o raritate.

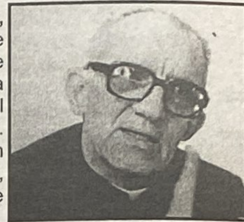
Dar să spun câteva cuvinte despre autor:

CONST. VIRGIL GHEORGHIU, fiu şi nepot de preoţi din localitatea Războieni; a studiat la *Liceul Militar „Regele Ferdinand I"* din **Chişinău**, iar după terminarea liceului a renunţat la cariera militară şi a venit în **Bucureşti** unde a absolvit *Facultatea de Litere şi Filosofie*.

A fost poet, jurnalist, romancier, diplomat şi preot.

În 1941 a plecat în Basarabia ca reporter de război şi a scris cartea *"Ard malurile Nistrului"* pe care a publicat-o în acelaşi an; în 1942 a scris alte două volume: *"Cu submarinul la Sevastopol"* şi *"Am luptat în Crimeea"*.

În 1943 a fost numit ataşat de presă al Ambasadei Române din Croaţia. Atunci a început lungul drum al pribegiei sale, trecând prin Austria în Germania, unde s-a refugiat 1944, pentru ca în 1948 să se stabilească **în Franţa**, unde **a publicat cca. 40 de volume.** Romanul care l-a făcut celebru este însă cel intitulat **"ORA 25"**, care îi va aduce autorului o serie de atacuri violente în presa occidentală care îl acuza de antisemitism. După carte s-a făcut un film cu acelaşi titlu, având ca interpret pe marele Anthony Quinn.

În exil a urmat studii de Teologie la Heidelberg, iar în 1963 a fost **hirotonit preot** la Biserica Ortodoxă Română „Sfinţii Arhangheli" din Paris.

ARD MALURILE NISTRULUI

CONST. VIRGIL GHEORGHIU

PRIZONIERII

- 12 ore cu marinarii bolşevici -

La ora patru dimineaţa am plecat din Bucureşti cu două automobile spre lagărul de prizonieri de la Găieşti. (...)

Citisem despre Rusia, despre comunişti şi despre oamenii noi creaţi de regimul bolşevic, toată literatura scrisă în limbile franceză şi română. Niciodată nu am avut însă impresia că aflu adevărul despre această ţară şi despre experienţa comunistă, făcută în cei 23 de ani.

Cărţile despre Rusia şi comunism erau **scrise sau de partizanii regimului, sau de duşmanii lui.** Aşa că şi unii şi alţii ocoleau adevărul adevărat. Primii vorbeau de raiul comunist, iar ceilalţi despre "infernul roşu".

În primul rând, mă interesa adevărul despre această ţară şi despre comunism, adevăr pe care nu l-am putut descoperi în nici una din cărţile citite.

Sunt, într-adevăr, oamenii mai fericiţi în Rusia bolşevică decât în ţările pe care le numesc ei capitaliste? ***Sau trăiesc oamenii aceştia ca într-un adevărat infern?***

Iată primele lucruri pe care aş fi vrut să le descifrez în sufletul, în privirile şi în vorbele prizonierilor ruşi din lagărul de la Găieşti.

Nu coborâsem bine din maşini şi am zărit vreo câţiva prizonieri. Erau toţi băieţi tineri, între 19 şi 23 de ani, îmbrăcaţi în bluze şi pantaloni albi de marinari români.

Peste câteva minute eram în mijlocul lor. Cei 60 de prizonieri tineri s-au adunat în jurul nostru şi am început discuţia. Cincizeci şi nouă dintre ei erau marinari care **făcuseră parte din echipajul distrugătorului "Moscova" pe care îl scufundase,** cu câteva zile mai înainte, **marina noastră de război,** în apropiere de portul Constanta.

Privindu-i la faţă pe fiecare, nu am descoperit, între aceşti prizonieri, nici o figură semită. Faptul acest m-a surprins. în armata bolşevică se aflau, după cum se ştie, foarte mulţi evrei. Cum se face atunci că nu-i nici un evreu între aceşti cincizeci şi nouă de marinari?

- De ce nu aveţi nici un evreu între voi?

Prizonierul, pe care l-am întrebat, a început să râdă cu poftă. Ceilalţi au prins şi ei a râde cu hohote. Eu nu înţelegeam nimic.

- Nu aţi avut nici un evreu pe distrugătorul "Moscova"? întreb încă o dată pe unul dintre prizonierii care mi se părea mai sincer decât toţi.

- Am avut...

- Păi unde sunt acum evreii de pe vaporul vostru?

Marinarii râd, însă, cu aceeaşi poftă şi par a nu fi dispuşi să întrerupă veselia, nici măcar pentru o clipă. Pricina hazului acesta tumultos trebuie să fie într-adevăr copioasă.

- I-aţi omorât!

- Nu... Nu i-am omorât, răspund toţi prizonierii în cor.

- Atunci unde sunt?

- S-au înecat.

Veselia lor devine din ce în ce mai mare. Încetul cu încetul aflu că dintre evrei nu au scăpat decât ofiţerii, care s-au urcat în bărcile de salvare. Ceilalţi evrei, care erau mateloţi, s-au înecat.

- Jidanii s-au înecat, toţi, în mare, fiindcă ei sunt slăbănogi şi fricoşi şi nici nu ştiu să înoate.

- Şi au fost mulţi evrei pe distrugătorul "Moscova"?

- Au fost de-ajuns...

Un prizonier foarte tânăr, un agricultor, care avea o privire curată şi bună, ca a copiilor (nu avea, de altfel, decât nouăsprezece ani), începe să râdă iar.

- Noi nici nu ştiam totdeauna care sunt evrei... Aflăm mai târziu, ne spune el.

- Şi cum aflaţi voi care sunt evrei?

- Ei!... aflăm şi noi, aşa, când suntem cu ei...

Văzând insistenta întrebării noastre, prizonierul îşi înfrânge sfiiciunea şi ne spune:

- Păi, noi aflăm dacă unul dintre noi e evreu, bunăoară, când mergem la restaurant.

Nedumerirea mea era din ce în ce mai mare.

- Cum, ca să afli ca unul dintre tovarăşi e evreu trebuie să te duci cu el la restaurant?

- Şi la restaurant şi în alte părţi... Vedeţi, dacă ne ducem cu un evreu la restaurant, atunci el caută să nu plătească, sau să plătească mai puţin. Şi noi ştiam imediat că el e evreu.

- Pe urmă, îi împrumută bani, cu dobândă, tovarăşilor şi caută să înşele, totdeauna, adăugă un alt prizonier.

- Şi numai după asta îi cunoaşteţi?

- Evreii strâng, totdeauna, bani. Dacă unul dintre noi începe să strângă bani, noi ghicim, imediat, că e evreu.

Prizonierii încep din nou să râdă.

- Evreii se cunosc totdeauna trădându-şi instinctele rasei, strângând bani, căutând să înşele şi fugind de muncă.

- Ofiţeri evrei aveţi?

- Avem.

- Dar ce meserie au de obicei evreii la voi?

- Ei sunt, aproape totdeauna, vânzători în magazine... că e munca mai uşoară.

Aici, nu ne putem stăpâni nici noi zâmbetul. (...)

- Şi nu te interesează pe tine faptul că ţara ta va fi ocupată şi că veţi fi bătuţi?

Prizonierul răspunde, fără să se gândească nici o clipă:

- Asta nu mă interesează pe mine, dacă batem noi sau dacă bateţi voi...

- Dar pe cine interesează?

Prizonierul tace. Probabil nici el nu ştie pe cine interesează această chestiune, căci pentru el este absolut indiferentă. Nu numai pentru el, dar pentru toţi tovarăşii lui din lagăr. De altfel nici nu discută între ei, când sunt singuri, aceste chestii care nu-i privesc.

Din discuţiile care au urmat am înţeles că soldaţii au o teamă grozavă de a face cea mai mică obiecţie referitoare la ordinele superiorilor. E de ajuns să aibă o mică curiozitate să întrebe ceva referitor la ordinul primit şi soldatul este imediat împuşcat. Conducătorii nu au găsit necesar nici măcar să le spună că a început războiul.

- Credeţi că nu trebuia să fiţi voi anunţaţi, înainte de a ieşi din portul Sevastopol, că porniţi la război? (Notă.: Marinarii sovietici nu fuseseră anunţaţi că începuse războiul!! Li se spusese să iasă în larg pentru... manevre!! Uluitor! Absolut de neînţeles!)

- Da, ar fi trebuit să ni se spună.

- Şi nu credeţi că e o greşeală că nu vi s-a spus?

- Este într-adevăr o greşeală, dar ea îl priveşte numai pe Stalin, el a dat ordinul să ni se ascundă că e război.

Pentru noi aceste răspunsuri sunt cum nu se poate mai ciudate. La început nu ştiam ce să cred. După o zi întreagă însă, în care timp am stat de vorbă pe îndelete cu aproape toţi prizonierii, am văzut că, pentru dânşii aceste răspunsuri şi această atitudine sunt foarte fireşti.

De când s-au născut până acum, acestor oameni nu li s-a spus decât că trebuie să execute şi să nu întrebe niciodată dacă sunt bune sau rele. "Asta nu-i priveşte pe ei." Li s-a atrofiat curiozitatea într-un chip de necrezut.

Soldaţii aceştia care formează elita tineretului comunist nu au nici un fel de credinţă. Nu ştiu nimic despre Dumnezeu, nu ştiu nimic despre celelalte popoare, nu cunosc dragostea, nici

mila. **Sunt nişte maşini, nişte roboţi, fără nici un fel de idee sau sentiment.**

De la naştere şi până acum ei au trăit izolaţi de restul lumii şi al civilizaţiei.

După cum nu am văzut la lucruri vreo atitudine faţă de lumea înconjurătoare, tot aşa nu am văzut nici la ei.

Am căutat să pătrund cât mai adânc, în sufletul lor. Am făcut eforturi pentru a-i înţelege şi a le ghici un gând, un sentiment, oricât de vag.

Dar a fost în zadar. Ei nu au suflet.

E uluitor faptul că din oameni s-au putut crea astfel de exemplare.

Totuşi acesta este purul adevăr. Cu toată bunăvoinţa şi cu toate străduinţele mele de a afla la ei o cât de mică atitudine sentimentală, oricare ar fi ea, nu am reuşit.

Mintea şi inima lor sunt complet pietrificate. **Ei nu au fost educaţi, au fost dresaţi, aşa, ca animalele.** Şi au avut o singură obligaţie: de a se supune, ca o turmă.

Ştiu că această comparaţie este tare. Dar între cei cincizeci şi nouă de prizonieri şi între o turmă de cincizeci şi nouă de animale, nu e nici o diferenţă decât de grai şi de aspect fizic. **Raţiunea şi sufletul, superbele podoabe ale făpturii omeneşti, la dânşii sunt inexistente.**

Pe tinerii aceştia nu-i interesează ce se va întâmpla mâine. Ei nu au avut niciodată dreptul să se gândească la asta, căci "nu-i privea pe ei". **Numai şefii lor au voie să se gândească.**

Ei nu au nici o dorinţă, nici o sete de frumos sau de mai bine. **Vor să aibă stomacul plin şi atât. Absolut numai atât.**

O, aspectul acestor prizonieri, când începi să vorbeşti cu ei, este sfâşietor de tragic! Viaţa lor este despuiată de cele mai frumoase lucruri.

În lagărul în care stau nici unul nu cântă, nu fredonează, nu se roagă şi nu visează la nimic. Nu am văzut nici unul plângând sau cu geana aburită de melancolie. Tot ce se întâmplă împrejurul lor este indiferent. Nu le e dor de acasă, nu vor să învingă, **nu vor nimic.**

Timpul şi-l petrec dormind sau vorbind ceasuri întregi cele mai grozave platitudini. **Vorbesc lucruri fără nici o importanţă, stupide** şi nu am văzut măcar unul, în cele douăsprezece ceasuri cât am stat cu ei, aruncând privirile, înlăcrimate sau galeşe, peste gardul de sârmă ghimpată.

Nicăieri, în rândurilor lor, nici o manifestare omenească.

- Aţi auzit vreodată despre România?

- Da am învăţat la scoală.

- Şi ce aţi învăţat voi, la scoală, despre România?

Prizonierul şi-a dus mâna la tâmplă pentru a-şi aminti precis ce a învăţat, apoi a spus:

- România este o ţară vecină cu noi, care este foarte săracă în pâine, foarte săracă în minereuri şi care are petrol.

- Altceva aţi mai învăţat despre România?

- Nu...Mai ştim, tot de la scoală, că în România şi în toate ţările din Europa nu au voie să înveţe carte decât copiii ofiţerilor şi ai boierilor.

Asta e tot ce ştiau prizonierii despre ţara noastră.

I-am întrebat dacă au auzit de Basarabia. Câţiva ştiau că în Basarabia locuiesc "moldovani".

- Dar voi ştiţi că ne-aţi luat, acum un an, Basarabia?

Ştiau cu toţii. Li s-a spus, atunci că muncitorii din Basarabia au făcut revoluţie şi au cerut să fie luaţi sub protecţie de către Ruşi care au fost foarte generoşi" şi le-au împlinit dorinţa.

- De unde ştiţi voi astea?

- Ne-a spus la radio şi a scris şi în ziare.

- Şi vouă v-a părut bine ca aţi luat Basarabia?

- Dar ce aveam noi cu Basarabia, ca să ne pară bine că am luat-o? spun cei trei prizonieri din faţa mea, râzând că-i pot întreba asemenea lucruri care nu-i privesc.

Înainte de a pleca i-am întrebat încă o dată:

- Şi nu vă pare vouă rău că vi s-a ocupat o parte din ţară?

- Lasă s-o ia, ca să se termine mai repede războiul!...

Şi m-au rugat să le dau câteva ţigări...

Vizita mea la lagărul de prizonieri bolşevici ar fi trebuit să dureze câteva ore. Totuşi nu aveam curajul să plec. Mai mult decât organizarea lor internă şi celelalte chestiuni despre care mi-au vorbit şi pe care le cunoşteam din cărţi, mă interesa sufletul lor. Am venit între ei, cu o curiozitate fierbinte ca să aflu ce gândesc şi mai ales ce simt şi cum simt "oamenii noi".

Dar sufletul este un articol necunoscut în rândurile tinerilor bolşevici. Nu exagerez de fel spunând ca bolşevicii aceştia tineri, cu care am stat de vorbă, nu au nici un dram de suflet. Le-a fost ucis. Au fost dezumanizaţi complet şi reduşi la constituţia robotului. Deşi faptul acesta îl constatasem chiar de la primele convorbiri avute cu ei, mi se părea de necrezut. Şi atunci am prelungit vizita până noaptea târziu. I-am urmărit pe prizonieri la masă, la plimbare, i-am întrebat tot felul de lucruri. În van. Nu am întâlnit la ei nici o fărâmă de suflet. Cum s-a putut omorî sufletul acestor oameni?

În dormitorul lor se afla o şubă de blană care aparţinea unui telegrafist aviator căzut cu avionul şi făcut prizonier.

Ei ştiau că această şubă se îmbracă numai în timpul zborului şi, deşi unul dintre prizonieri era grav bolnav, căci răcise, şi zăcea în pat, **nimeni** nu s-a gândit să ia şuba şi **să-l învelească.**

*- De ce nu înveliţi bolnavul cu şuba şi **îl lăsaţi să şadă gol?***

- Păi şuba nu este făcută ca să te înveleşti cu dânsa, mi-a răspuns unul dintre prizonieri, foarte rece, de metal. El nu are dreptul să aibă nici iniţiative, nici sentimente, nici gânduri, căci atunci ar fi prost executant. De aceea i s-a ucis sufletul.

Ce nefericite trebuie să fie mamele lor, care n-au născut oameni, ci roboţi.

CERNĂUŢI

Satele şi oraşele rămâneau în urmă, unul după altul. Mergeam cu viteza mare. Când avionul cobora mai aproape de pământ, distingeam clar oamenii care lucrau la seceratul grâului.

Când am trecut de fosta graniţă care a despărţit Nordul Bucovinei de restul Moldovei, am început a vedea pe câmpuri rămăşiţele avioanelor ruseşti, distruse în lanurile de porumb sau de grâu, ori prin livezi şi pe dealurile cu păşuni. Urmele războiului se văd din ce în ce mai clare şi mai jalnice, cu cât înaintăm: tranşee părăsite, maşini stricate şi incendiate, schelete de avioane.

Locotenentul Isăcescu, care e cernăuţean, şi căruia i-au rămas în acest oraş, casa, întregul mobilier, cărţile şi toate lucrurile lui dragi, îmi arată cu degetul un morman de ruine fumegânde, deasupra cărora se înalţă, albă, cupola unei biserici, la poalele muntelui, ascunsă între vai:

- Storojineţul...

Am înţeles că **oraşul a fost incendiat** şi, deşi nu distingeam foarte bine ce este acolo, îmi dădeam seama că din Storojineţ n-au mai rămas decât ruine arse şi, deasupra lor, neatinsă, ca o minune, biserica.

Oraşul fumegând rămâne în urmă, iar pe sufletul nostru apasă un abur greu de tristeţe şi de durere. Mă gândesc: oare şi Cernăuţiul a ars? Întorc faţa spre locotenentul Isăcescu şi-i întâlnesc ochii trişti. Şi el se gândea tot la asta: Oare Cernăuţiul e ars?

Peste aproape o jumătate de oră **suntem deasupra oraşului: Cernăuţi.**

Din când în când zărim câte o casă arsă. Totuşi oraşul nu are acelaşi aspect ca Storojineţul.

Suntem printre cei dintâi care aterizau pe aerodromul din Cernăuţi. Tot câmpul este plin de schelete de aparate arse. Aeroportul este un adevărat cimitir de avioane. Toate sunt ruseşti. La vreo douăzeci de paşi de noi se află hangarul care acum este numai un morman de cenuşă şi de scrum.

Populaţia eliberată de Armata Română şi germană, la slujba religioasă de mulţumire

În acest hangar se aflau vreo treizeci şi patru de avioane ruseşti.

În timpul unui bombardament **aviaţia germană a distrus hangarul şi toate aparatele care se aflau înăuntru.** ***Bombele au căzut atât de precis, încât clădirea aerogării care se află numai la vreo 50 m depărtare de hangare, a rămas neatinsă.***

Întregul aeroport din Cernăuţi este o pagină, o **lecţie de bombardament de precizie, scrisă de aviaţia germană.** Bombele aruncate de germani au căzut, după cum arată gropile, exact peste aparatele inamice care se aflau pe sol.

Toate ferestrele elegantei clădiri a aerogării sunt sparte. **Camerele sunt pline de hârtii aruncate, de mobilier stricat, de resturi de mâncare, lenjerie murdară şi sticle goale şi sparte. Pe aici au trecut bolşevicii!...**

Toate robinetele au fost lăsate deschise pentru ca aerogara să fie inundată. Saltelele au fost tăiate cu baionetele. Cineva dintre aviatorii bolşevici a căutat să incendieze clădirea şi a turnat peste o dormeză benzină, dându-i apoi foc. Flăcările au afumat pereţii şi au distrus mobilierul din cameră, dar focul s-a stins singur.

În timp ce vizitam aerogara, **căpitanul Andreescu Paul ne povesteşte un fapt emoţionant.**

Cu câteva zile mai înainte dânsul zbura singur deasupra teritoriului rusesc. Având o pană la motor, **a fost nevoit să aterizeze la marginea unui sat din care armatele roşii se retrăseseră cu câteva ore mai înainte.**

Nici nu coborâse din avion şi căpitanul Andreescu a văzut populaţia din sat alergând spre livada în care aterizase el.

Când grupul de săteni s-a apropiat, el a putut distinge strigătele lor de *"ura!"*. Peste câteva minute aviatorul era îmbrăţişat de zeci de oameni care se îmbulzeau spre dânsul, căutând fiecare măcar să-l atingă cu mâna.

Femeile şi câţiva bătrâni au îngenuncheat şi i-au sărutat pantofii, alţii îi luau mâinile şi nu mai conteneau să le sărute.

Toţi locuitorii acestui sat, văzând culorile româneşti ale avionului, au alergat să se prosterne la picioarele zburătorului care reprezenta pentru ei întreaga armată care îi dezrobise.

- Dacă nu veneaţi acum, eram pierduţi!

Aceasta era fraza pe care o repetau la fiecare două cuvinte toţi cei care vorbeau.

Ce scenă ar putea ilustra mai bine suferinţele pe care le-au îndurat ţăranii sub bolşevici, decât aceasta: un sat întreg alcătuit din bărbaţi, copii, femei şi bătrâni, care se aşează în genunchi la picioarele primului ostaş din armată care i-a scăpat de tirania comunistă, sărutându-i pantofii!

(continuare în numărul viitor)

Pagini realizate de Emilian Georgescu

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (XII)

(continuare din numărul trecut)

În această „nouă epocă" în care trebuie să-şi pună nădejdea cel mai desăvârşit dintre nihilişti; **cine nu poate crede în Hristos trebuie şi vrea să creadă în Antihrist.**

Dar dacă nihilismul îşi are sfârşitul istoric în Împărăţia lui Antihrist, sensul lui spiritual ultim se află dincolo chiar şi de manifestarea finală a lui Satan; iar odată cu acest sfârşit care este iadul, nihilismul îşi găseşte înfrângerea finală. **Nihilistul este înfrânt nu numai pentru că visul său la paradisul terestru se sfârşeşte în nefericirea veşnică**; pentru că nihilistul convins – spre deosebire de opusul său, anarhistul – este prea dezamăgit pentru a mai crede în acel paradis şi prea plin de furie şi de răzvrătire pentru a mai putea face şi altceva decât să-l distrugă, în cazul în care acest paradis se va fi născut vreodată.

Nihilistul este înfrânt mai degrabă pentru că în iad dorinţa lui cea mai profundă, nihilizarea lui Dumnezeu, a creaţiei şi a lui însuşi, s-a dovedit inutilă. Dostoievski a descris cu exactitate, prin cuvintele muribundului părinte Zosima, această ultimă negare a nihilismului: *„Blestemându-L pe Dumnezeu şi viaţa ce le-a fost dată, ei s-au blestemat singuri. ş…ţ Ei nu-L pot primi decât cu ură (pe Dumnezeu) şi ar dori ca Dumnezeul cel viu să piară, nimicindu-Se şi pe Sine şi toată zidirea izvodită de El. Aceştia vor arde în veci în vâltoarea mâniei lor,* ***râvnind cu nesaţ moartea şi nefiinţa. Dar pururi moartea se va depărta de ei…"***

Marele şi invincibilul adevăr al creştinismului este că **<u>nu există distrugere</u>**; orice nihilism este zadarnic. **Poţi să te lupţi cu Dumnezeu** - aceasta este una dintre semnificaţiile epocii moderne - **dar El nu poate fi înfrânt** şi Lui nimeni nu I se poate sustrage: Împărăţia Lui va dura veşnic, iar cei care vor refuza chemarea Împărăţiei Sale trebuie să ardă pentru totdeauna în flăcările iadului.

Una dintre intenţiile primordiale ale nihilismului a fost desigur să scoată din minţile oamenilor iadul şi frica de iad şi nimeni nu poate pune la îndoială succesul acestei intenţii; **iadul a devenit pentru cea mai mare parte a oamenilor o absurditate** şi o superstiţie, dacă nu o fantezie „sadică". Chiar şi cei care cred în „raiul" liberal nu mai au loc în universul lor şi pentru iad.

Totuşi, omul modern are o corectă înţelegere a iadului, ceea ce nu este valabil şi în ceea ce priveşte raiul; acest cuvânt şi acest concept ocupă un loc important în arta şi gândirea contemporană. Orice observator sensibil devine conştient de faptul că oamenii, în era nihilistă mai mult decât înainte, **au transformat pământul după chipul iadului;** iar cei care sunt conştienţi că se află în abis nu ezită să numească această stare iad. Chinurile şi nefericirea acestei vieţi sunt într-adevăr o pregustare a iadului, aşa cum bucuriile vieţii creştine – bucurii pe care nihilistul nici nu şi le poate imagina, atât de îndepărtate sunt ele de experienţa sa – sunt o pregustare a raiului.

Dar dacă nihilistul este într-o anumită măsură conştient de ceea ce înseamnă iadul, încă din această viaţă, el nu-şi poate face o idee despre proporţiile acestuia, care nu pot fi experimentate în această viaţă; chiar şi cel mai radical dintre nihilişti, care îşi slujeşte demonii şi chiar îi invocă, nu are vederea duhovnicească necesară pentru a-i vedea aşa cum sunt. **Duhul satanic, duhul iadului, poartă totdeauna o mască în această lume; capcanele sale sunt aşezate de-a lungul unei poteci largi care ar putea părea multora plăcută** sau cel puţin interesantă; iar **Satana le oferă tuturor celor care îi urmează calea speranţa şi gândul consolator al dispariţiei finale.** Dacă, în ciuda consolărilor satanice, nici unul dintre cei care îl urmează nu este foarte „fericit" în această viaţă şi dacă în zilele cele din urmă (faţă de care calamităţile šecolului nostru nu reprezintă decât o avanpremieră restrânsă) vor fi „mari nenorociri, aşa cum nu au fost de la începutul lumii până în zilele noastre" – totuşi, abia în viaţa viitoare slujitorii lui Satan vor înţelege toată amărăciunea nefericirii lor lipsite de speranţă.

Creştinul crede în existenţa iadului şi se teme de focurile acestuia – nu este vorba de foc pământesc, aşa cum îşi imaginează necredinciosul deştept, ci de un foc infinit mai dureros, pentru că, asemenea trupurilor cu care oamenii se vor ridica la cer în Ziua cea de apoi, **va fi spiritual şi fără sfârşit.** Lumea îi reproşează creştinului că crede într-un lucru atât de neplăcut; dar nu este nici perversitate, nici „sadism" ceea ce îl determină să creadă, ci mai degrabă credinţa şi experienţa. **Numai acela care crede deplin în rai şi trăieşte în Dumnezeu poate crede deplin în existenţa iadului**; pentru că <u>numai acela care are o anume idee despre viaţa în Dumnezeu îşi poate face o idee despre ceea ce înseamnă **absenţa** ei</u>.

Pentru cei mai mulţi oameni, „viaţa" de astăzi este un lucru neînsemnat, un lucru care se epuizează repede cu mici afirmaţii şi mici negaţii, învăluit în iluzii confortabile şi în proiectul plin de speranţă al nimicirii finale; astfel de oameni nu vor şti nimic despre iad până când nu vor trăi în el. Dar Dumnezeu îi iubeşte nespus chiar şi pe aceşti oameni, ca să le îngăduie să-L „uite" pur şi simplu şi „să treacă" în nefiinţă în afara prezenţei Lui, singura care este viaţa oamenilor; El le oferă chiar şi celor din iad dragostea Sa, care este tortură pentru cei care nu s-au pregătit în această viaţă ca să o primească. Mulţi, ştim asta, sunt încercaţi şi purificaţi în acele flăcări pentru a deveni vrednici de Împărăţia cerurilor; dar alţii, împreună cu demonii pentru care a fost făcut iadul, trebuie să se sălăşluiască acolo pentru veşnicie.

Nu este nevoie astăzi, când oamenii au devenit tot mai slabi în înfruntarea cu adevărul, să îndulcim realităţile vieţii viitoare.

Acelora – fie ei nihilişti sau umanişti mai moderaţi – care pretind că înţeleg voinţa Dumnezeului Celui Viu şi **care Îl judecă pentru „cruzimea" Lui**, li se poate răspunde cu afirmarea fără echivoc a unui lucru în care pretind că ar crede: ***demnitatea omului:*** **Dumnezeu ne-a chemat nu la „raiul" modern al relaxării şi somnului, ci la slava deplină şi îndumnezeitoare a fiilor lui Dumnezeu;** iar dacă noi, pe care Dumnezeu ne-a considerat demni de a o primi, refuzăm chemarea Lui, atunci mai bine să primim flăcările iadului, chinul celei din urmă şi cutremurătoare dovezi a înaltei vocaţii a omului şi a nestinsei iubiri a lui Dumnezeu pentru toţi oamenii, decât nimicul la care aspiră oamenii cu puţină credinţă şi nihilismul epocii noastre. Nimic nu este mai demn de om decât iadul, dacă omul nu se face vrednic de rai.

- SFÂRŞIT -

POSTFAȚĂ

Tatiana Petrache

Motto: *Dumnezeu este o persoană şi El caută persoana. Dumnezeu are un nume şi El îl cheamă pe om după numele său.*

Vrăjmaşul Său*, fiara apocaliptică, dimpotrivă, nu are nici un nume, ci un număr: 666.* ***Acesta este cel care schimbă numele în numere.***

Iar atunci când omul încetează de a mai fi partenerul dialogului personal cu Dumnezeu, el devine un număr, aşa cum sunt prizonierii din lagăre, puşcăriaşii din puşcării*, personalul unei fabrici; omul devine o funcţie, precum maşinile pe care le construieşte. Omul este utilizat după numărul pe care îl poartă şi nu mai este chemat după numele său, ca o persoană cu voinţă proprie.*

Teologia şi cultura ortodoxă a sec. XX a căutat să dea o definiţie a omului într-o vreme în care umanitatea acestuia a fost pusă sub semnul întrebării, în care omul a fost desfiinţat ca persoană creată de Dumnezeu şi redus la statutul de exemplar al speciei, înregistrabil printre fenomenele empirice şi utilizabil în producţie.

Ateismul diferitelor totalitarisme, existenţialismul disperat, literatura absurdului, postmodernismul reprezintă tot atâtea expresii ale nihilismului filosofic şi politic în cultura europeană.

Cartea părintelui Serafim Rose este o critică teologică a fenomenului nihilist, în evoluţia acestuia de la dimensiunea ideologică şi culturală la tragedia nihilismului politic şi existenţial, şi se înscrie într-o lungă serie de reacţii răsăritene la **criza modernităţii occidentale**. Este o carte scrisă la tinereţe, cu toată fervoarea convertitului care descrie propria întoarcere din iadul NIMICULUI şi **poartă inconfundabila pecete a experienţei şi convertirii personale.**

Am citit cartea de mai multe ori pentru că aveam permanent sentimentul că îmi scapă ceva. După fiecare lectură mi-am evaluat, ca un arheolog conştiincios, rezultatele săpăturilor.

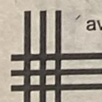
La o primă lectură cartea se dovedeşte a fi o lucrare de apologetică al cărei obiectiv este declarat dintru început de autor, şi anume analiza stadiilor dialecticii nihiliste, a „izvoarelor teologice, a rădăcinilor spirituale", a „programului final şi a rolului" Revoluţiei nihiliste.

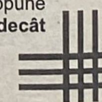
În demersul său, părintele Serafim Rose porneşte de la problema adevărului şi descrie fenomenul nihilist la nivel conceptual, în funcţie de răspunsul pe care diferitele forme de nihilism îl dau la întrebarea *„ce este adevărul?"*

Părintele Serafim operează mai întâi exclusiv cu instrumentele analizei logice şi demonstrează astfel că axioma pe care se întemeiază nihilismul în diferitele lui avataruri, formulată de profetul şi teoreticianul nihilismului, Friedrich Nietzsche – „Nu există adevăr; nu există stare absolută a lucrurilor – nu există «lucru în sine»", este o contradicţie în sine, pentru că simplul fapt de a afirma că nu există adevăr absolut este un adevăr absolut!

Părintele Serafim Rose identifică 4 ETAPE ALE NIHILISMULUI: LIBERALISMUL, REALISMUL, VITALISMUL şi NIHILISMUL DISTRUGERII – pentru care problematica adevărului scade treptat în importanţă şi intensitate, până la abandonarea ei definitivă în vitalism şi, ulterior, la atitudinea ostilă faţă de orice formă de adevăr absolut, în nihilismul distrugerii.

În prima fază, UMANISMUL LIBERAL manifestă **indiferenţă faţă de adevăr**, pe care l-a diluat şi l-a limitat la aspectele convenţionale ale discursului demagogic, adevărul absolut devenind simplă metaforă şi retorică, simple ornamente de limbaj care ascund un gol existenţial. **Nihilistul acestui stadiu este un ipocrit care vorbeşte despre un Dumnezeu şi un adevăr cu care nu are nici o relaţie**, aceste noţiuni nefiind decât simple proiecţii mentale întemeiate pe Nimic. În cadrul liberalismului protestant concepţia despre divinitate şi despre viaţa de Apoi este o proiecţie imaginară de natură emoţională care nu se mai întemeiază pe realitatea experienţei existenţiale şi personale. **Paradisul este coborât pe pământ şi se transformă într-un ideal de prosperitate şi de armonie în această lume** – de aceea **compromisul** pe care îl propune umanismul este **mai puţin convingător decât**

orice altceva, reprezentând **principala cauză a negării şi revoltei nihiliste.** Liberalul crede numai în această lume, neavând nici experienţa, nici cunoaşterea şi nici credinţa în lumea cealaltă şi, mai presus de toate, limitându-se la un „dumnezeu" care nu e îndeajuns de puternic pentru a învia morţii. Este un **creştinism călduţ**, trist şi posac, responsabil de răzvrătirile unui spirit incomod ca al lui Nietzsche. Nihilistul acestui stadiu, spune părintele Serafim Rose, „trăieşte în paradisul unui nebun", construit pe concepte care nu mai au nici o acoperire în realitate şi în experienţa sa personală; un paradis care trebuie „să se prăbuşească în faţa adevărului lucrurilor". **Acest pseudo-creştinism este, spune Serafim Rose *„cel mai profund anticreştinism"*** şi *„constituie scopul revoluţiei"*.

Etapa următoare, REALISMUL, este declarat pragmatică şi **împotriva oricărei forme de adevăr absolut.** VITALISMUL, etapa a treia, nici nu îşi mai pune problema adevărului absolut, ci reduce totul la experimentarea momentului în ceea ce acesta are mai captivant, mai original şi mai excitant. Este un activism frenetic prin care acest nihilist **evadează din plictiseala cotidiană**, din absurdul şi vidul unei lumi care nu-şi poate găsi sensul decât în Cel care i l-a dat, în Creatorul ei.

Ultima etapă a nihilismului este NIHILISMUL DISTRUGERII ŞI AL REVOLUŢIEI, care în mod făţiş îşi propune distrugerea completă a acestei lumi întemeiate pe NIMICUL filosofilor raţionalişti. Nihilismul distrugerii se defineşte prin **doi termeni:** REVOLTA şi NIMICUL.

REVOLTA este în esenţă o atitudine de refuz al lumii, al existenţei, al vieţii limitate la acest răstimp efemer; este **vehemenţa neadaptatului pe care nimeni şi nimic nu îl poate mulţumi**, tocmai pentru că nu înţelege această existenţă ca jertfă continuă şi ca perioadă de gestaţie pentru o altă Împărăţie, Împărăţia lui Dumnezeu.

În definiţia părintelui Serafim Rose, revolta este *„o atitudine de nemulţumire faţă de sine, faţă de lume, faţă de societate, faţă de Dumnezeu, atitudine care se rezumă la un singur lucru, şi anume că nu vor accepta lucrurile aşa cum sunt"*. Recunoaştem aici atitudinea „evazionistă" a romanticului care se refugiază în mirajul lumilor imaginare şi furia inepuizabilă a anarhistului terorist, aşa cum o definea, spre exemplu, Mihail Bakunin: *„Misiunea noastră este distrugerea teribilă, totală, desăvârşită, inexorabilă şi universală"*.

Definiţia NIMICULUI este foarte precisă din punct de vedere teologic. Părintele Serafim precizează de la început că nu este vorba de „nefiinţa" din tradiţiile orientale, ci este o **anxietate fără nume**, este **abisul din sufletul omului**, este „ieşirea din fiinţă". Autorul precizează că această stare nedefinibilă de angoasă este ***„tocmai nimicul din care Dumnezeu a scos la lumină pe fiecare om şi în care se prăbuşeşte"* în chip firesc oricine Îl neagă pe Dumnezeu**, tocmai pentru că omul se defineşte exclusiv prin relaţia sa cu Dumnezeu, ca chip al Lui. Lumea care odinioară gravita în jurul lui Dumnezeu se roteşte acum în jurul NIMICULUI şi devine incoerentă, absurdă, se dezintegrează, se dezbină, se fragmentează în perspective care şi-au pierdut unitatea şi coerenţa. **Întregul edificiu al culturii şi civilizaţiei moderne se întemeiază pe acest NIMIC**, pe dumnezeu ucis de nebunul nietzschean care este de acum arhetipul omului modern. Pentru că nebunia nihilistă a proliferat la scară universală şi a devenit starea de normalitate.

Această anxietate nihilistă este **fie pasivă, manifestată prin cultul indiferenţei** sau al disperării, al „absurdului" existenţial, **fie activă şi agresivă** care se manifestă în revolta frenetică împotriva întregii creaţii pe care vrea să o târască în acelaşi abis.

Interesantă este evaluarea pe care părintele Serafim o face într-o perioadă şi într-o cultură pe care putem să le numim **post-nihiliste**. Este **America anilor î60, "pământul făgăduinţei şi al tuturor posibilităţilor"**, din care au dispărut angoasele şi întrebările incomode despre sensul existenţei, despre început şi sfârşit, despre iubire şi dezbinare.

Criza a trecut, ultimul protest s-a stins într-o înghiţitură de Coca-Cola şi un pumn de pop-corn consumate vizionând un talk-show la televizor.

Omul creat cu dorul după Dumnezeu, părintele său, a murit în clipa în care L-a ucis pe Dumnezeu în inima sa. **Această făptură „nouă" s-a apucat să schimbe lumea,** să-şi facă o „nouă lume" în care **să funcţioneze eficient după o planificare generalizată.** Această creatură nouă a fost remodelată şi reorientată pentru a se adapta la această lume şi pentru a uita definitiv nostalgiile paradisiace. Ea se află într-o **permanentă mişcare de căutare a noului,** a schimbării, a puterii, a excitabilităţii. **Interesele sale variază de la cele nobile, precum cunoaşterea şi filantropia** - noutăţi artistice şi ştiinţifice, noi lumi de descoperit şi de explorat, pace, frăţietate, prosperitate şi confort, **până la cele mai prozaice care ţin de satisfacerea cât mai excitabilă a instinctelor.** Părintele Serafim vede în fenomenul nihilist un proces de **reeducare** a omului care în acest proces de nihilizare pierde complet coordonatele Împărăţiei lui Dumnezeu şi capătă reflexele de comportament ale Împărăţiei Omului, în epoca **postcreştină**. Acest om **reeducat** nu se mai interesează de Adevărul creştin nici măcar pentru a-l nega; întreaga atenţie îi este îndreptată asupra acestei lumi, diversificând tot mai mult drogurile prin care să uite de sine şi de Dumnezeu.

După prima lectură a acestei cărţi şi după traducere, am simţit nevoia să merg la surse ştiinţifice despre nihilism, pentru că îmi era necesară o primă orientare după această bulversantă experienţă a întâlnirii cu interpretarea părintelui Serafim Rose.

Martin Heidegger consideră că **nihilismul este „mişcarea fundamentală a istoriei Occidentului"** în măsura în care cultura şi civilizaţia acestuia sunt construite pe o falsă concepţie despre lume şi despre Dumnezeu. Nihilismul descoperă şi demonstrează că doctrina despre divinitate în teologia apuseană nu este decât o fabulaţie în jurul neantului, de aici decurgând deprecierea tuturor temeiurilor tradiţionale ale existenţei, care îşi pierde astfel sensul şi scopul. **NIHILISMUL european propriu-zis debutează în sec. XIX, o dată cu ROMANTISMUL**, şi evoluează de la atitudinea de conştientizare lucidă a fisurii dintre fundamentele raţionale ale metafizicii şi realitatea efectivă **până la anarhismul terorist** care urmăreşte distrugerea tuturor teoriilor politice şi a instituţiilor pe care le-a creat această cultură.

Manifestările psihologice ale acestei boli sunt pesimismul, plictiseala, abrutizare frivolă în aşteptarea catastrofei apocaliptice etc.

Portretul-robot al nihilistului este conturat de următoarele trăsături: nihilistul nu respectă nimic, nu acceptă nimic din ceea ce se întemeiază pe credinţă, **judecă totul din perspectiva unei ştiinţe pe care o ia drept adevăr absolut şi exclusiv**, respinge orice formă de abstracţiune în favoarea a ceea ce este concret şi real, reduce creaţiile minţii şi ale spiritului la o dimensiune comună şi „primară": materie, senzaţie, aspect fizic. Nihiliştii sunt „copiii absurdului" (Paul Van den Boch).

Cum se mai poate defini nihilistul? El este **nebunul care, după ce a încercat să se ridice la cer, la Dumnezeu şi la adevăr „trăgându-se de păr"** (Nicolai Berdiaev), şi-a dat seama că nu poate decât să-şi smulgă perii din cap şi de aceea **a ajuns la concluzia că nu există nici cer, nici Dumnezeu, nici adevăr.**

Omul acesta a descoperit că ne tragem din maimuţă, „prin urmare trebuie să ne iubim unii pe alţii" (Vladimir Soloviov), dar şi-a dat seama că instinctele maimuţăreşti sunt prea limitate pentru idealul de iubire la care aspiră, prin urmare a decretat cu cinism că nu există iubire.

Nihilismul este în esenţă urmarea firească a unei teologii eronate, care L-a supus pe Dumnezeu unui proces de antropomorfizare, de transformare a Lui într-un obiect al intelectului, devenind astfel accesibil inteligenţei autonome a omului. Dumnezeu a fost astfel încadrat într-un pat al lui Procust pentru a corespunde premiselor raţiunii umane. De aceea nu se poate afirma că nihilismul apusean respinge Revelaţia divină, pentru simplul motiv că nu o cunoaşte; nihilismul a condus în cultura apuseană la construirea de **surogate mentale pentru Dumnezeu** şi de convenţii morale pentru sfinţenie, relative la epoci şi la interese efemere. **Nihilismul este o consecinţă firească a conţinutului exclusiv raţional pe care Evul Mediu apusean l-a dat cunoaşterii lui Dumnezeu.**

La un moment dat NIETZSCHE decretează că nu există Adevăr absolut şi că ***Dumnezeu a murit*** şi introduce în cultura europeană adevărul relativ şi perspectival. Conştientizarea acestei situaţii produce abisul, neantul, vidul şi angoasa existenţială pe care sufletul uman nu le poate suporta şi se revoltă, după care distruge Vechea Ordine a realităţii într-un **ciclu de revoluţii: Revoluţia Franceză, revoluţii culturale, ştiinţifice, revoluţia bolşevică, revoluţia bioetică.**

După distrugerea prin revoluţii a omului vechi şi a lumii sale urmează sforţările prometeice de a întemeia pe NIMIC utopiile paradisurilor terestre în care omul nou să funcţioneze corect.

Scenariul este acelaşi, diferă doar epilogul şi definiţiile date adevărului şi nimicului. În viziunea curentă, epilogul este cu happy end: omul vechi şi-a deconstruit toate miturile pe care îşi întemeia viaţa, pentru că în realitate îi falsificau viaţa, iar acum este liber să trăiască după o „concepţie de viaţă" personalizată.

În înţelegerea părintelui Serafim Adevărul este Dumnezeu care S-a întrupat în istorie, iar **Nimicul este refuzul iubirii lui Dumnezeu**, vidul non-relaţiei, şi ***„nu nimicul absenţei şi al nonexistenţei"***.

Omul Îl poartă în spate pe Dumnezeul pe care L-a ucis. Pătrundem în cadru şi vedem o cetate în ruină, pustiită. Printre ruinele cetăţii se preumblă bâjbâind un nebun care poartă în spinare un cadavru. Este un nebun cu un dumnezeu ucis, dar el nu ştie că acesta este un fals dumnezeu, un dumnezeu construit după chipul şi asemănarea minţii sale bolnave. Este un dumnezeu cu care nebunul nu a vrut niciodată să vorbească, pe care nu şi-a dorit niciodată să-l asculte şi să-l primească în paradisul său mărunt. O idee perfectă de care nu avut niciodată nevoie în existenţa lui, ci doar a folosit-o ca să-şi demonstreze savant originea tuturor mişcărilor şi l-a investit cu rolul de prim motor. Până la urmă s-a prăbuşit în abis şi acolo nu l-a întâlnit pe acest dumnezeu, ci s-a întâlnit doar cu propriile lui spaime, cu umbra sa. Aşa şi-a dat seama că este nebun, pentru că acel dumnezeu al lui pe care îşi întemeiase cetatea nu era decât un abis şi o distanţă şi neantul însingurării sale. Aşa s-a decis să se declare nebun, nu înainte de a-l zdrobi de pereţii abrupţi ai hăului, după care **a decretat nebunia ca stare oficială de normalitate.**

A doua imagine, prin care părintele Serafim Rose încheie şi sintetizează descrierea celor patru stadii ale nihilismului, este cea a ochiului bolnav a cărui capacitate de percepţie a realităţii se diminuează în cele patru faze ale bolii.

Eroarea liberalismului este de a considera drept sănătos ochiul bolnav şi de a identifica drept realitate această percepţie trunchiată a fenomenelor.

Etapa următoare, **realismul**, care este declarat pragmatică şi ostilă oricărei forme de adevăr absolut, corespunde momentului în care **ochiul nu mai percepe decât obiectele aflate în apropiere**, iar cele aflate la distanţă, şi aşa destul de nedesluşite, devin de-a dreptul invizibile, de aceea pacientul este încredinţat că altele nici nu există.

Vitalismul nici nu-şi mai pune problema adevărului absolut, ci reduce totul la experimentarea momentului. Este momentul în care **infecţia se preschimbă în inflamare, chiar şi cele mai apropiate obiecte devin confuze şi deformate şi apar halucinaţii.**

Ultima etapă este **nihilismul** distrugerii care este asociat cu **„orbirea totală"**, când boala se răspândeşte în tot restul trupului, provocând agonie, convulsii şi în cele din urmă moartea.

Mi-am adus aminte de o apoftegmă a Cuviosului Macarie Egipteanul: *„Povestea Avva Macarie: umblând odată prin pustie am găsit o căpăţână de mort aruncată la pământ. Şi clătinând-o cu toiagul cel de finic, mi-a grăit căpăţâna: <<**Eu am fost slujitor al idolilor şi al elinilor** celor ce au petrecut prin locul acesta, iar tu eşti Macarie, purtătorul de duh şi în orice ceas te vei milostivi spre cei ce sunt în chinuri şi te vei ruga pentru dânşii, se mângâie puţin. **Noi, cei ce nu am cunoscut pe Dumnezeu, măcar suntem miluiţi puţin, iar cei ce au cunoscut pe Dumnezeu şi s-au lepădat de El şi nu au făcut voia Lui, dedesubtul nostru sunt>>."***

Pagini realizate de Corneliu Mihai

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (VIII)

(continuare din numărul trecut)

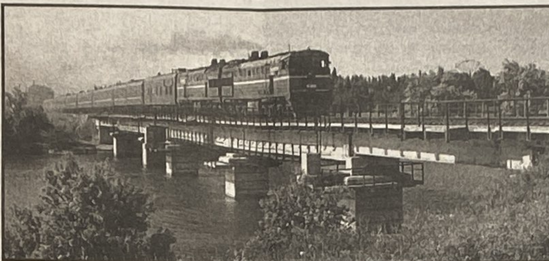
- CHERSON – ISTMUL PERECOP – CRIMEEA -

Aspectul monoton al marelui oraş NICOLAEV cu sute de blocuri cenuşii toate trase la indigo şi, mai ales, lipsa aproape totală a monumentelor istorice, ne-a determinat, fireşte, să scurtăm vizita în această localitate, deci să nu mai înnoptăm la hotel, ci să mergem în următorul oraş, **CHERSON**, aflat la cca. 60 km depărtare.

Am ajuns aici seara târziu, cazându-ne la cel reprezentativ hotel, "Fregata", denumire perfect justificată întrucât se află amplasat lângă portul construit la gura de vărsare a Niprului în Marea Neagră. De la ultimul etaj, 15, unde am fost cazaţi, panorama era splendidă, având o perfectă vizibilitate nu numai asupra portului ci şi a caselor de la marginea oraşului.

CHERSONUL este actualmente un oraş de dimensiuni medii, având o populaţie de 330.000 locuitori. A fost fondat în 1778 de către **Grigori Potemkin.**

Per pedes oraşul poate fi vizitat în numai 3-4 ore, dar rămâi încântat de aspectul său. Are multă vegetaţie, străzile sunt largi şi drepte, blocurile au înălţimi medii. Obiectivul principal care trebuie vizitat este ***Biserica Ecaterina a II-a***, unde îşi are somnul

de veci ctitorul Chesonului, Grigori Potemkin. Biserica a fost închisă pentru credincioşi în anii "90, schimbându-i-se destinaţia în muzeu ateist. Slujbele au fost reluate în 1990, când frumoasa construcţie ortodoxă a fost renovată.

În contrast cu prăbuşirea şi destrămarea URSS-ului există încă denumirile de nuanţă comunistă: bunăoară parcurile "*Lenin*" şi "*Comsomol*" (numele organizaţiei sovietice de tineret), stadionul "*Dinamo*"; statuia lui Lenin, masivă, se află, ca şi cea de la Nicolaev, pe un soclu de granit, nebăgată în seamă decât de copiii care se jucau în jurul ei.

Am zăbovit mai mult în portul turistic, unde tocmai acostase vasul de croazieră "Kiev", plin de turişti. Îmbarcarea lor a avut loc la Kerci şi au făcut ocolul peninsulei Crimeea în cursul a 8 zile. Îşi petreceau ultimele ore ale acestei minunate vacanţe în piscina de pe vas, făcând plajă în şezlongurii sau mâncând ceva la restaurant.

Chersonul a fost cucerit de armatele germano-române în septembrie 1941, dar intensitatea luptelor nu a fost aşa de mare ca în oraşele din faţa sa, de fapt baricada pentru a bloca accesul Crimeei - în speţă Nicolaev, de care am vorbit, şi Berislav.

Fotografiile făcute în timpul luptelor arată bucuria localnicilor care sperau, odată cu alungarea trupelor sovietice, că îşi vor făuri o viaţă nouă, liberă, fără teroare şi neîncorsetată de dogme comuniste.

De la Cherson în peninsula CRIMEEA se ajunge străbătând ISTMUL PERECOP.

Aceasta este o fâşie foarte îngustă, având între 5 şi 7 km lăţime, şi şi-a luat numele de la cetatea tătară *Perekup*. Lăţimea foarte mică obliga la un atac de front, fără nici o posibilitate de manevră, deci era ideală pentru apărare.

Armata Roşie dispunea de câmpul de luptă de trei linii de apărare, remarcabil concepute, cu baraje de mine, şanţuri anticar, brâuri de cazemate, care păreau inexpugnabile . Debarcarea de pe mare era exclusă din cauza reliefului.

Trupele germano-române conduse de Erik Hansen, şeful Misiunii Militare Germane a Armatei de Uscat din România a declanşat primul atac spre Istmul Perecop, reuşind să cucerească a doua zi localitatea cu acelaşi nume, să treacă apoi la aşa-numitul "şanţ tătăresc" şi să ocupe, după lupte sângeroase, localitatea Armeanskul.

Ruşii s-au retras pe o nouă poziţie de apărare, Suvorovo - Krasnaperekapst şi canalul Crimeei care asigură alimentarea cu apă de la râul Nipru. Şi aceste obstacole au fost înlăturate după câteva zile de lupte crâncene purtate de Armata a III-a Română şi Corpul 30 Armată german. Drumul spre peninsula Crimeea era aşadar liber.

Şoseaua pe care am străbătut-o îndreptându-ne spre Simferopol, capitala peninsulei, nu mergea pe malul Mării Negre, ci pe mijlocul istmului. De-o parte şi de alta a panglicii de asfalt, numai câmpuri de sute de hectare cu floarea soarelui, fapt ce crea o imagine splendidă.

Parcurgând îngustul istm Perecop şi trecând de o vale adâncă denumită sugestiv "Valea Tătarilor", **am ajuns în partea nordică a peninsulei CRIMEEA** despre care s-a spus că era giuvaierul cel mai de preţ din teritoriul imensei Rusii.

Dar să descriu în câteva cuvinte acest ţinut în

formă de diamant care străluceşte în apele Mării Negre, care astăzi este **cel mai fascinant colţ al UCRAINEI.**

În urmă cu patru secole CRIMEEA era ţara de suflet a tătarilor care o ocupau şi o administrau în întregime. Ascunde încă istorii şi mistere nebănuite, ea este deopotrivă patrie şi rană sângerând nostalgii în sufletul oricărui tătar. Crimeea este loc de reculegere şi pelerinaj.

Se numea odinioară "Riviera Rusă", servind peste 250 de ani drept loc de promenadă pentru aristocraţia rusă, generaţii întregi de ţari poposind sezonier aici, departe de asprimea iernii ruseşti, pentru o recuperare şi desfătare inedită.

Chiar dacă Hrusciov a hotărât ca peninsula stâncoasă să facă parte din Republica Sovietică Federativă Ucraineană, Crimeea nu şi-a schimbat aerul cosmopolit de adevărată poartă a Orientului şi loc de trai în relativă linişte şi armonie pentru diferitele seminţii care o populează.

Beneficiază de cel mai variat relief, unele dintre cele mai impresionante peisaje şi cea mai blândă climă de pe întregul teritoriu ucrainean. Clima, aproape mediteraneană, a transformat plajele sudice ale Crimeei în destinaţia favorită a vacanţelor de vară pentru milioane de ucraineni şi ruşi; numărul turiştilor, în creştere de la an la an, te face să te gândeşti că această peninsulă va deveni în scurt timp una dintre destinaţiile de vacanţă favorite pe plan european.

Staţiunile balneo-climaterice abundă aici, fiind faimoase pentru ape minerale şi vinuri.

Ofensiva împotriva Crimeei a început la 24 sept. 1941 şi s-a încheiat în iunie 1942 prin cucerirea ultimului punct de rezistenţă sovietic, oraşul-port fortificat, Sevastopol.

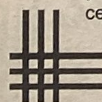
Luptele au atins intensitatea maximă în perioada 27-29 septembrie, când sovieticii au reuşit să rupă frontul pe mai multe direcţii şi să se infiltreze adânc în spatele dispozitivului Corpului de Munte român şi Corpului 30 Armată germană. Cu toată presiunea puternică executată de inamic, militarii români au luptat admirabil, reuşind să consolideze continuu poziţia de apărare. **Cele mai aprige încleştări le-au dus vânătorii de munte** la Malaia Belozierka; eroismul lor a fost sublim. S-a acoperit de glorie **conducătorul lor, gen. Gheorghe Avramescu**, care a fost arestat apoi de ruşi în ian. 1945, în timp ce lupta pe frontul de Apus, în Ungaria!

Pe frontul Crimeei au luptat aproape toţi generalii de elită ai Armatei Române: Nicolae Mazarinii, Ion Alecu Sion, Corneliu Dragalina, Petre Dumitrescu, comandantul Armaţei 3 Române, Nicolae Dăscălescu, Ilie Şteflea, şeful Marelui Cartier General român, Constantin Constantinescu-Klaps, comandantul Armatei 4, Radu Korne, Platon Chirnoagă şi, nu în ultimul rând, **mareşalul Ion Antonescu.**

După 10 zile de lupte grele diviziile germano-romane au rupt apărarea inamicului, cucerind Simferopolul la 1 nov. 1941. La asaltul oraşului Armata Română a participat cu şase brigăzi de munte şi de cavalerie (cca. 75.000 militari), capturând împreună cu trupele germane peste 100.000 militari sovietici, 200 tancuri, 600 tunuri.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

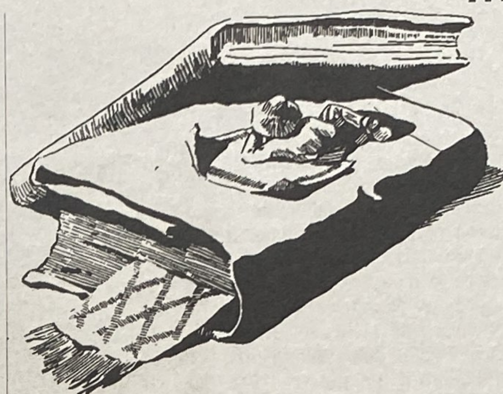

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE:
"De ce Corneliu Zelea-Codreanu a înfiinţat Frăţia de Cruce înaintea fondării Legiunii?"

a fost dat de Tudor Anghelescu din Sibiu, 28 de ani,
care a câştigat cartea "*Cal troian intra muros – Memorii legionare*" – Ion Dumitrescu-Borşa.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

CUM ŞI CÂND
A LUAT NAŞTERE "FRĂŢIA DE CRUCE":

Corneliu Zelea-Codreanu, responsabil cu organizarea tineretului în Liga Apărării Naţional-Creştine **(LANC)** condusă de prof. A.C.. Cuza, a luat **iniţiativa educării acestuia în perioada în care a stat închis la Văcăreşti** (1923 – 1924) din cauza "complotului studenţesc".

"... să începem, după planurile care erau gata, ***organizarea întregului tineret al ţării cu ELEVII ŞI ELEVELE*** *cursului superior de liceu şi chiar cu cei din cursul inferior, cu şcolile normale, cu şcolile de meserii, cu seminarele, cu şcolile comerciale şi cu flăcăii de la ţară. Toţi aceştia trebuiau să crească în spiritul credinţei care ne însufleţea pe noi,* ***pentru ca PÂNĂ LA MAJORAT*** ***<u>să apară pe câmpul politic</u>****, unde se va decide soarta luptei noastre,* ***<u>serii după serii</u>****, ca nişte valuri de asalt care vin din urmă şi nu se mai sfârşesc. Organizarea acestui tineret, în afară de necesitatea autoeducării, mai este necesară şi spre A-L FERI ŞI IZOLA DE POLITICIANISM şi de infecţia lui. Coborârea infecţiei spre tineretul românesc înseamnă nimicirea noastră şi victoria deplină a lui ISRAEL. Această organizare a tineretului* ***va rezolva însăşi problema politicianismului care, nemaiprimind elemente tinere, va fi condamnat la moarte prin inaniţie, prin lipsă de alimentare.***

Această organizare*, aşa cum o vedeam noi (n. n.: "Văcăreştenii"), a unei întregi generaţii tinere româneşti,* ***<u>urma să fie secţia tinerească a organizaţiei politice LANC</u>****, cu <u>scop de educaţie</u>."*
(Corneliu Zelea-Codreanu – "Pentru legionari")

DIN ACEST MOTIV Frăţia de Cruce a luat fiinţă în 1924, înaintea fondării Legiunii: Corneliu Zelea-Codreanu a purces la educarea tinerilor din şcoli şi licee înainte de crearea Legiunii.

Această secţie de tineret proiectată în cadrul LANC urma să se numească "*Arhanghelul Mihail*".

Dar, cum LANC s-a scindat în două, Corneliu Zelea-Codreanu s-a hotărât să întemeieze propria organizaţie <u>politică</u>, *Legiunea* "Arhanghelul Mihail". Iar secţia de tineret a acesteia avea să capete numele de "Frăţie de Cruce".

DENUMIREA de "frate de Cruce" o întâlnim în Biserica Ortodoxă, unde *copiii botezaţi în aceeaşi apă se numesc toată viaţa lor "fraţi de cruce"*. De asemenea, o întâlnim în **istoria românilor** şi în legendele româneşti, cu sens mai apropiat de şcoala legionară: doi sau mai mulţi români, ale căror inimi băteau la fel, se legau fraţi între ei *pentru scopuri înălţătoare întru realizarea cărora invocau puterea sacrificiului* şi, cum crucea este simbolul sacrificiului, ei se numeau "fraţi de cruce".

PRIMA REFERINŢĂ despre Frăţia de Cruce şi activitatea acesteia găsim în cartea *"Pentru legionari"*, în care Căpitanul povesteşte că **la 6 mai 1924 a adunat studenţi şi <u>membrii primei Frăţii de Cruce</u> (înfiinţate la Iaşi), <u>elevi de liceu</u>,** pentru construirea "*Căminului Cultural Creştin*" de la Râpa Galbenă (Iaşi).

Normele de organizare SCRISE vor apare însă detaliate într-un ÎNDREPTAR abia în 1937. De altfel, şi modul de funcţionare al Legiunii "Arhanghelul Mihail" s-a cristalizat pe parcursul a câtiva ani, "Cărticica şefului de cuib" apărând în 1933, după 6 ani de existenţă. EXPLICAŢIA este simplă: *"a face o mişcare nu înseamnă a-i face uniforme, nasturi etc., nu înseamnă a-i elabora modul de organizare, nu înseamnă măcar a-i formula legislaţia, normele de conducere, înşirând logic textele pe hârtie. După cum a crea un om* ***nu înseamnă a-i face hainele, nici a-i fixa principiile de conduită şi nici a-i stabili programul de acţiune****. A crea o mişcare înseamnă, în primul rând, a crea, A DA NAŞTERE UNEI STĂRI DE SPIRIT care nu-şi are sediul în raţiune, ci în sufletul mulţimii."* (Corneliu Zelea-Codreanu).

PRINCIPIILE Frăţiei de Cruce erau IDENTICE cu cele ale Mişcării Legionare: "Toate situaţiile se judecă prin **două prisme: a Neamului şi a Bisericii** Creştine" ("Frăţia de Cruce" - Gh. Istrate).

DIFERENŢELE constau în modul de organizare, în mijloacele de acţiune şi în faptul că în această organizaţie erau încadraţi **NUMAI <u>MINORII</u>, ELEVII DE LICEU (care nu aveau voie să activeze politic). <u>Limita maximă de vârstă</u>: 19 ani.** Ei constituiau "PEPINIERA" MIŞCĂRII.

"Practică, nu teorie seacă*, aceasta este şcoala legionară; metoda educativă: a încercărilor, nu percepere simplă, abstractă, ci aplicare practică, pentru că însuşirea spiritului legionar nu se poate face prin "citit" sau "auzit", ci numai prin trăire, şi* ***numai educaţia făcută la timp, "cu linguriţa", este temeinică."***

Primul şef al Frăţiilor de Cruce pe ţară a fost **ION MOŢA.** I-a urmat **MIHAIL STELESCU.** ***După trădarea*** comisă de acesta, începând din 1934 conducerea "Frăţiei de Cruce" a fost încredinţată de CĂPITAN comandantului legionar **GHEORGHE ISTRATE,** valoros pedagog (martir legionar, asasinat în masacrul elitei din noaptea de 21/22 sept. 1939), care a formulat în scris principiile de organizare.

DE CE
A LUAT NAŞTERE "FRĂŢIA DE CRUCE":

- Copilăria şi adolescenţa constituie perioada în care copilul îşi face cu adevărat educaţia pentru toată viaţa lui

- **Rolul educaţional al părinţilor era aproape inexistent** deoarece copiii, în marea lor parte fii de ţărani, nu puteau beneficia de îndrumarea părinţilor (fiind plecaţi la oraşe, la şcoli).

Notă: În zilele noastre părinţii sunt prea absorbiţi de servici, de câştigarea existenţei, pentru a se mai ocupa şi de educarea propriilor copii!

- Rolul educaţional al şcolii era, de asemenea, inexistent - *ca şi în zilele noastre!* - punându-se accent pe pregătirea strict intelectuală, nu şi pe formarea de caractere

- **<u>ŞCOLARII de astăzi vor fi conducătorii de mâine</u>; şi de modul în care tânărul primeşte educaţia la această vârstă depinde trăinicia societăţii de mâine.**

EXTRASE din cartea "*FRĂŢIA DE CRUCE*", 1937, scrisă de comandantul legionar GHEORGHE ISTRATE, şeful Frăţiilor de Cruce pe ţară:

"Vor creşte copiii în spiritul egoismului, aşişderea va fi societatea de mâine, pornită pe drumul pierzării, fără coeziunea elementelor *din care se compune. Dar nu numai societatea, ci Neamul acela se va prăbuşi, fiind stăpânit de duhul trădării şi al laşităţii, duh îmbibat în structura fiecărui individ crescut la umbra unei astfel de şcoli.* ***Iarăşi, dacă vor creşte copiii în spiritul înfrăţirii în jurul unui scop măreţ şi comun****, al unui ideal, care să fie idealul Neamului lor,* ***societatea de mâine, reprezentată prin ei, aşişderea va fi****, iar naţia întreagă, fiind stăpânită de duhul eroismului pe toate tărâmurile, cu voia lui Dumnezeu, va străbate veacurile tot mare şi puternică."*

"Idealul îl face pe om să fie hotărât, şi cine este hotărât, învinge. *Biruinţele de orice natură sunt în funcţie de curajul cu care te-ai apucat să faci ceva. Greutăţile sunt lăsate de Dumnezeu ca să ne încerce. Să ne purifice sufletele."*

"Aruncând o privire în viaţa şcolărească a României de astăzi *ţi se frânge inima de durere văzând falsitatea educaţiei în care sunt crescuţi copiii.*

Din punct de vedere ***intelectual****, şcolarului i se îmbibă creierul cu o serie de abstracţiuni, din care prea puţin mai reţine până la absolvire.*

Educaţie ***sufletească*** *ori nu există, ori i se dau directive cu totul în afară de cerinţele sufletului românesc.*

În fine, educaţia fizică este deformată, superficială. ***Apoi****, ori li se dă copiilor o viaţă de prea multă libertate - pedagogia celor dezinteresaţi, ori li se îngrădeşte viaţa prin uciderea oricărui spirit de iniţiativă a individului.*

Şi cine nu observă şi nu trăieşte tragedia mare a ***degenerării şi prăbuşirii naţiei româneşti!"***

ÎNSĂ *"<u>NU ORICINE va putea ABSOLVI această şcoală</u>*; *căci, firesc este că, după cum constituţiile fizice cu anumite debilităţi nu pot ieşi din această stare, oricâte medicamente şi îngrijiri li s-ar da, de asemenea,* ***indivizi cu anumite debilităţi sufleteşti nu se pot vindeca, oricâtă şcoală s-ar face cu ei."***

Rolul Frăţiei de Cruce era acela de a educa tineretul şcolar (ELEVII) şi de a creşte tânăra generaţie în spirit pur românesc (adică naţionalist şi ortodox în acelaşi timp), ferind-o de virusul indiferenţei, al egoismului, al lenei, al laşităţii, al mişeliei, al corupţiei, de primejdia contaminării ideologice antinaţionale şi anticreştine, cu care cochetau mulţi intelectuali. **Ca linie generală**, în şedinţele Frăţiei de Cruce se căleau şi trupul, şi sufletul, se imprima spiritul legionar, principalele coordonate fiind:

- **camaraderia,**
- **onoarea,**
- gândirea, **discernământul,**
- curajul,
- **credinţa,**
- **spiritul organizatoric,**
- munca,
- **spiritul de jertfă,**
- tăcerea,
- corectitudinea,
- ordinea, punctualitatea.
- voinţa şi hotărârea,
- educaţia morală şi educaţia fizică.

Frăţiile de Cruce alimentau, după puterile lor materiale, **lupta legionară.**

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: Ce a reprezentat "*Comitetul de 100*"?
PREMIU: "*Scrisori studenţeşti din închisoare*" – Corneliu Zelea-Codreanu.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie); 70 RON pentru **Europa**; 130 RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Geta Boeriu – Bucureşti: Pe bună dreptate istoricii susţin că decizia regelui Mihai I de a anunţa că începând cu data de 10 mai 2011 toate legăturile istorice şi dinastice dintre Casa Regală a României şi Casa Principiară de Hohenzollern iau sfârşit, este doar oficializarea tardivă a unei hotărâri din 1916. Iată de ce: în timpul primului război mondial familia regală din Germania l-a renegat pe Ferdinand, ştergându-i numele din arborele genealogic, la Castelul Hohenzollernilor arborându-se steagul de doliu, iar portretul său a fost scos din arhiva regală pentru înalta trădare adusă prin intrarea în conflict armat împotriva celui de-al Doilea Reich. Ferdinand însă a înţeles să slujească patria al cărei Rege devenise, România, chiar şi împotriva intereselor ţării natale (şi în ciuda durerii de a se vedea în tabăra adversă Germaniei). De aceea Ferdinand a rămas doar Rege al României şi nu reprezentant al Casei de Hohenzollern în România. Wilhelm al II-lea i-a eliminat pentru totdeauna pe el şi pe urmaşii săi (deci şi pe viitorul rege Mihai), dintre membrii Casei Hohenzollern; relaţiile au fost stricate pe vecie, în ciuda dorinţei lui Ferdinand de a le normaliza. Deci, în concluzie, decizia regelui Mihai este una fără acoperământ real.(fostul rege motivează hotărârea luată ca "urmând datoria mea faţă de istorie şi faţă de urmaşii mei şi succesorii mei"). El se va numi de acum "Mihai de România".

Viorel Tătaru – Caransebeş. În "topul" lucrurilor valoroase provenite din România, vândute prin casele de licitaţii occidentale, după Constantin Brâncuşi (fireşte) pe locul doi se situează "Elena Lupescu". La o recentă licitaţie din Marea Britanie cerceii primiţi de către aceasta cadou din partea lui Carol al II–lea s-au vândut pentru fabuloasa sumă de 1.800.000 lire sterline (cca. 2.200.000 euro)! Ei au aparţinut unei femei britanice din Wiltshire (numele ei nu a fost menţionat în presă), care i-a ţinut într-un sertar timp de 40 de ani. Fiecare cercel este alcătuit dintr-o perlă uriaşă ataşată de un lănţişor încrustat în diamante. Perla care cântăreşte peste 6,47 grame este considerată deosebit de rară, etalon, iar perlele din cerceii scoşi la licitaţie au fiecare aproape 9 grame .Şi, fiindcă am amintit de Elena Lupescu, la recentul Târg de Carte de la Bucureşti, ţinut la finele lunii noiembrie, a fost lansat volumul "M-au denumit jidoavcă cu părul roşu" - memoriile inedite ale fostei amante regale. Printre altele, autoarea afirmă că ea l-a îndemnat pe Carol al II-lea să-l viziteze pe Hitler în 1938, întrucât "toţi şefii de state, toţi regii şi prinţii Europei aleargă la Berlin". Vizita nu a fost agreabilă, Hitler şi Goering i-au vorbit de sus, fapt ce l-a indispus pe Carol. Lupeasca susţine că amândoi liderii germani au intervenit pentru eliberarea lui Zelea-Codreanu din închisoare, că i-au împuiat capul că viitorul era al Mişcării Legionare, că oameni ca Zelea-Codreanu conduceau ţări, nu zăceau în închisori; aluziile au fost ameninţătoare la adresa regelui, el a suportat cu greu afrontul, i-ar fi numit "nemţi jegoşi" (!?). Din arhivele germane însă se ştie clar faptul că nimeni din Germania nu a intervenit în favoarea Căpitanului; pe Hitler îl interesau doar grânele şi petrolul României! Memoriile Lupeascăi sunt contrafăcute Şi cică regele l-ar fi spus: "N-am mai avut răbdare să mă întorc de la Berlin la Bucureşti şi i-am telefonat din Germania lui Gavrilă Marinescu. Restul îl ştii, Codreanu a vrut să fugă de sub escortă şi a fost sugrumat". Deci despre asta e vorba: încearcă să-şi spele imaginea în ochii posterităţii. Vezi Doamne, habar nu avea că ea insistase pentru asasinarea Căpitanului şi exterminarea Mişcării, la ordinele ocultei iudaice!

Ioana Botescu – Ploieşti: Ce aţi auzit şi citit despre birjarii de odinioară din Bucureşti este adevărat: după căsătorie ei se castrau - după ce soţiile lor năşteau unul sau doi copii. Cei care erau strigaţi cu celebrul îndemn "La bulivar, birjar, la bulivar", făceau parte din secta scopiţilor care mergea până în înalta societate moscovită şi petersburgheză. Abaterile de la dreapta credinţă au pus în alertă nu doar conducerea Bisericii Ruse, ci şi autorităţile ţariste care au pedepsit aspru mai multe grupuri rascolnice. În 1771 doi negustori, Andrei Ivanov şi Kondratîi Selivanov, din regiunea Urali, au convins pe 13 cetăţeni să se castreze. După o scurtă anchetă judiciară, Ivanov este surghiunuit în Siberia; Selivanov reuşeşte să scape dar va fi prins după 4 ani, fiind şi el trimis în Siberia. Reuşind să evadeze, Selivanov se va proclama "fiu al lui Dumnezeu" şi "întruparea de foc" a ţarului Petru al III-lea care garantase libertatea de conştiinţă rascolnicilor şi împroprietărise un număr mare de ţărani. Cu toate persecuţiile, secta scopiţilor va cunoaşte o înflorire continuă: în 1874 număra 6000 de adepţi (1500 fiind femei!!), pentru ca în 1910 ziarele englezeşti să vorbească despre existenţa a peste 100.000 pe teritoriul Rusiei. Deportările în Siberia, ridiculizarea în public a scopiţilor prin îmbrăcarea bărbaţilor în straie femeieşti şi plimbarea lor, cu alai, pe uliţele satelor, obligativitatea fiecărui scopit de a se înregistra într-un registru special al Imperiului Ţarist, nu vor conduce nicidecum la o diminuare a numărului adepţilor. În timpul Uniunii Sovietice secta scopiţilor va fi interzisă cu desăvârşire, în 1929 desfăşurându-se un răsunător proces de condamnare a acestuia, peste 1000 de sectanţi fiind condamnaţi la peste 20 de ani de închisoare. Ultimii supravieţuitori ai acestei bizare secte îşi vor sfârşi zilele în România, la jumătatea secolului trecut. Îi găseai non-stop aşteptând clienţii în faţa Gării de Nord sau a Teatrelor, la marile restaurante. Ei locuiau de preferinţă, în zona Piaţa Gemeni - Calea Moşilor. Copil fiind, în anii războiului, în apropierea casei mele, pe Şoseaua Ştefan cel Mare, vis a vis de faimoasa Fabrică de pâine "Otto Gagel", era o birjerie al cărei patron, un ciung, se numea Bunea. Angajaţii săi, toţi scopiţi, erau îmbrăcaţi în robe de catifea neagră, erau roşii la faţă, nu le creştea barba şi vorbeau piţigăiat. Mă amuzam de felul cum arătau, dar le admiram cupeurile elegante şi caii albi sau negri, mari şi puternici.

Iuliu Butnaru – Tg. Frumos: Da, aşa este; reţinem din caustica dvs. scrisoare faptul că regele Mihai a luat masa cu Hitler, a băut ceai cu Mussolini, a luat prânzul de câteva ori cu mareşalul Antonescu la vila acestuia, "Căprioara", de la Predeal, a devenit cavaler al ordinului sovietic "Victoria" în 1945, primit de la Stalin. Şi s-a plâns că la "cererea mareşalului Antonescu" a mers pe front pentru a înmâna decoraţii soldaţilor... Şi – am adăuga noi – încă din 1990 cerea ca românii să răspundă pentru "holocaust"!!

Emil Grumăzescu – Piatra Neamţ: Referitor la Mustafa Kemal Ataturk, trebuie să precizez faptul că admiraţia generală faţă de acesta nu este împărtăşită de legionari: el este autorul masacrului armenilor, 2 milioane de creştini! De curând am aflat şi că era mason şi cripto-evreu. Aşa se explică şi anticlericalismul său notoriu faţă de toate religiile.

Costel Cojocaru – Turda: Un fapt mai puţin cunoscut este acela că în data de 7 ianuarie 1941 Antonescu a avut o discuţie cu Sima pe tema dezordinilor şi abuzurilor legionarilor. Avea un dosar întreg. Iar "Comandantul" i-a replicat că se vor mai produce, spunându-i să nu lea importanţă!! Şi după ce declarase cu insolenţă că neregulile vor continua, se aştepta ca Antonescu să nu înlocuiască personalul Ministerului de Interne, care era sursa acestor ilegalităţi din administraţia statului? De cine au apărat legionarii Prefecturile, de armata ţării?! Dar ce, era vorba de o ocupaţie străină, inamică? Căpitanul a procedat exact invers, ocolind orice conflict cu Armata, chiar când legionarii aveau dreptate. Deci, cum ar fi trebuit să procedeze acum, când erau în culpă?

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

